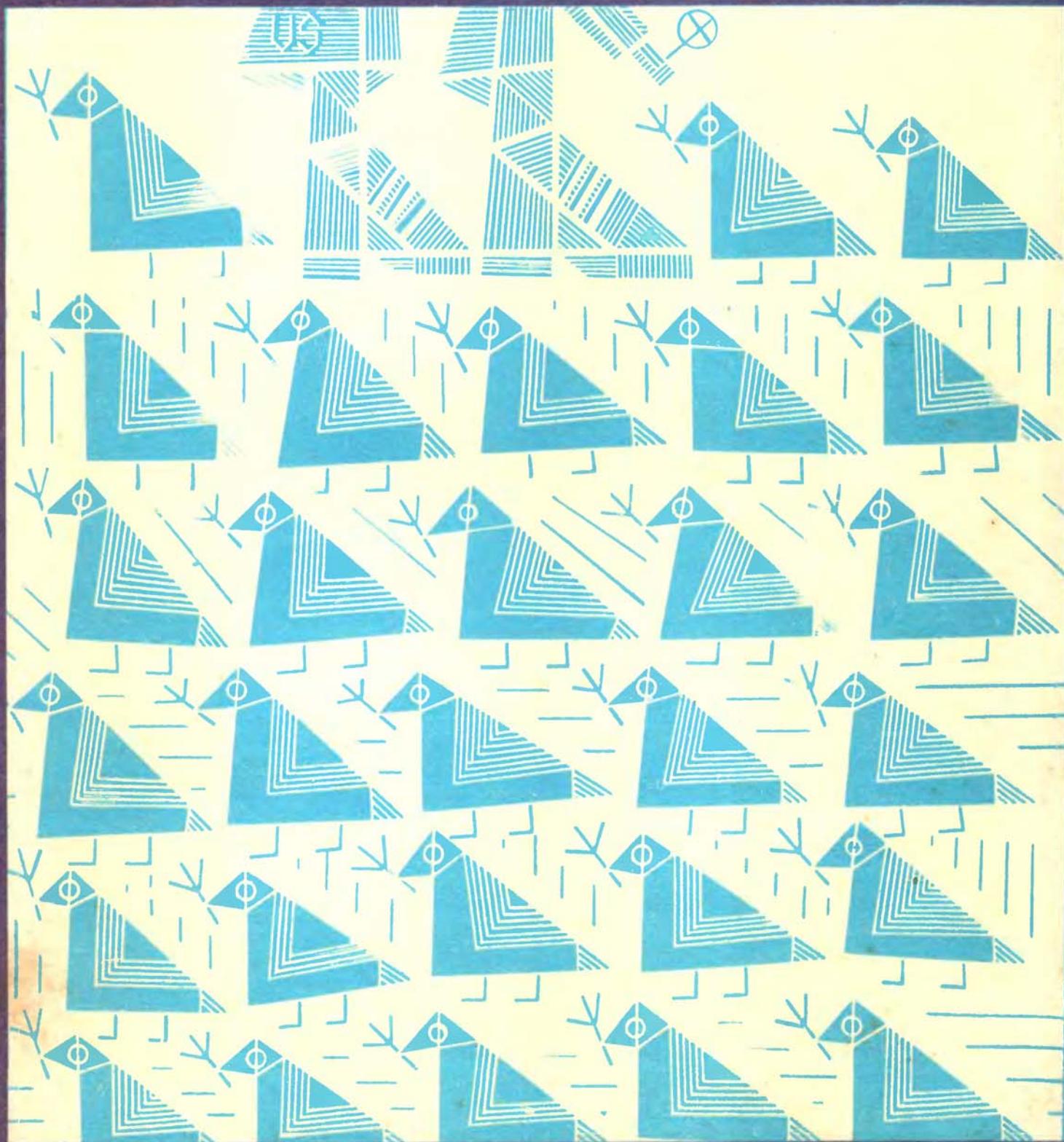

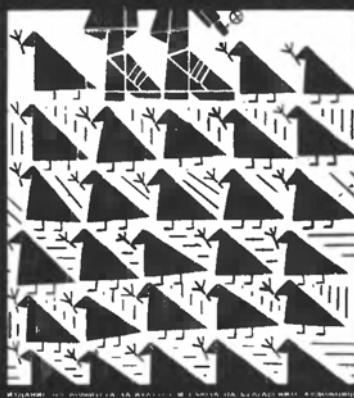
КАРИКАТУРА

МЕСЕЧНО СПИСАНИЕ ЗА ХУМОР И САТИРА

4'83

ИЗДАНИЕ НА КОМИТЕТА ЗА КУЛТУРА И СЪЮЗА НА БЪЛГАРСКИТЕ ХУДОЖНИЦИ

МЕСЕЧНО СПИСАНИЕ ЗА
ХУМОР И САТИРА, ИЗДАНИЕ
НА КОМИТЕТА ЗА КУЛТУРА И
СЪЮЗА НА БЪЛГАРСКИТЕ
ХУДОЖНИЦИ

РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
ВАЛЕРИ ПЕТРОВ, ЙОРДАН
РАДИЧКОВ, МАКСИМИLIАН
КИРОВ, МИРОН ИВАНОВ,
ПЕЙО БЕРБЕНЛИЕВ, СВЕТЛИН
РУСЕВ, СТОЯН ВЕНЕВ, СТОЯН
ДУКОВ, ХРИСТО ПЕЛИТЕВ,
ЦВЕТАН ЦЕКОВ-КАРАНДАШ

ГЛАВЕН РЕДАКТОР:
АСЕН ГРОЗЕВ

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ:
ДИМИТЪР ПЕТРОВ (първи зам.
гл. редактор), ЗДРАВКО
ЙОНЧЕВ (зам. гл. редактор)
МАРКО ГАНЧЕВ, МИЛЧО
НЕНОВ (зам. гл. редактор)
РОСЕН БОСЕВ, СТАНИСЛАВ
СТРАТИЕВ, ТЕНЮ ПИНДАРЕВ
(отг. секретар),
ТОДОР ДИНОВ

РЕДАКТОРИ:
ВАСИЛ СОТИРОВ, ИЛИАНА
МОНОВА, МИЛКО ДИКОВ
МИЛКО ДИКОВ
(дежурен редактор)

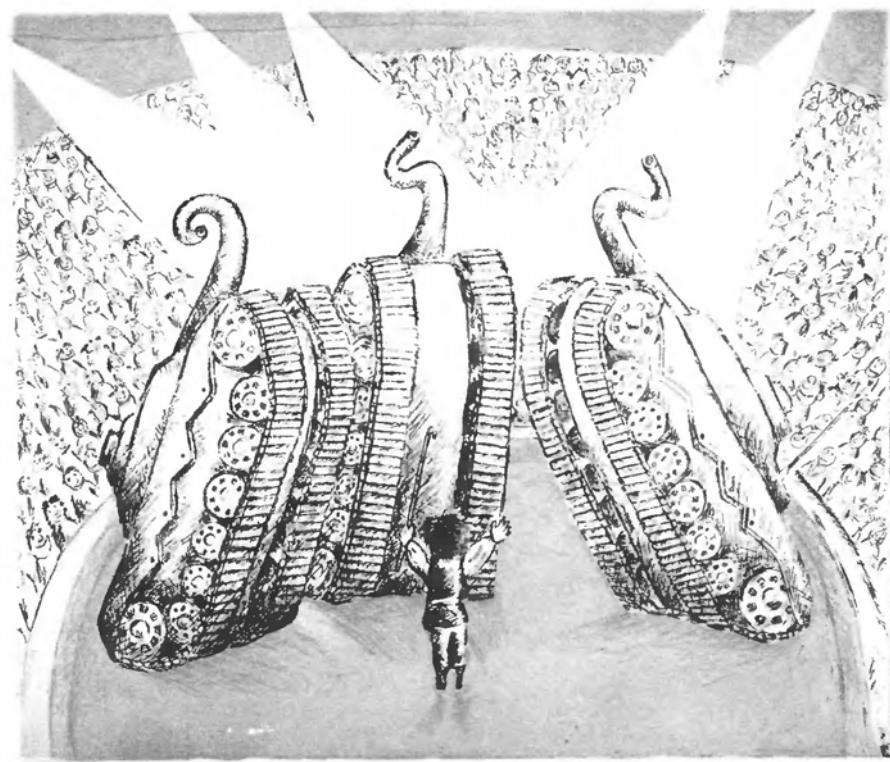
ГРАФИЧЕН ДИЗАЙН:
БОЖИДАР ХИНКОВ

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1142 София
ул. „Николай Павлович“, № 6
тел. 66 18 26

Приемно Време: Всеки ден от
10.00 до 13.00 ч., с изключение
на Вторник

на 1-ва стр. — карикатура от
МИЛКО ДИКОВ
на 32-ра стр. Карикатура от АSEN
ГРОЗЕВ „Пътни бележки“

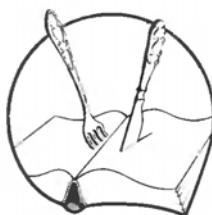
ISSN 0204—9899
Печат — ДП „Димитър Благоев“
20592

НАБИЛ ЕЛ СОЛАМИ ▲

НИНА ПАНТЕЛЕЕВА

МИНИАТЮРИ

Времето е готово да подложи гърба
си за пиедестал, стига да има на
кого.

Някога хората се стараели да за-
личават следите си, сега плащат —
за да се виждат следите им по-ясно.

Споменът е дете, което тича в зе-
лената трева.

С неясното злоупотребяват. То ре-
спектира. Малцина признават, че не
са го разбрали.

Всеки си създава небе според со-
бствения ръст, измерен не в санти-
метри — в хоризонти.

Времето разрушава илюзиите, но
не и спомена за тях.

Единствено миналото не подлежи
на подмяна.

Хубавите обещания крепят не едно
приятелство.

Успехът има смисъл, само ако ня-
кой ти го признае.

Човек прилича на луната — от зе-
мията се вижда едната половина. За
обратната страна само разказват.
Едни вярват, други — не.

Винаги се намира някой услужлив
да каже какво се е случило зад гърба
ти.

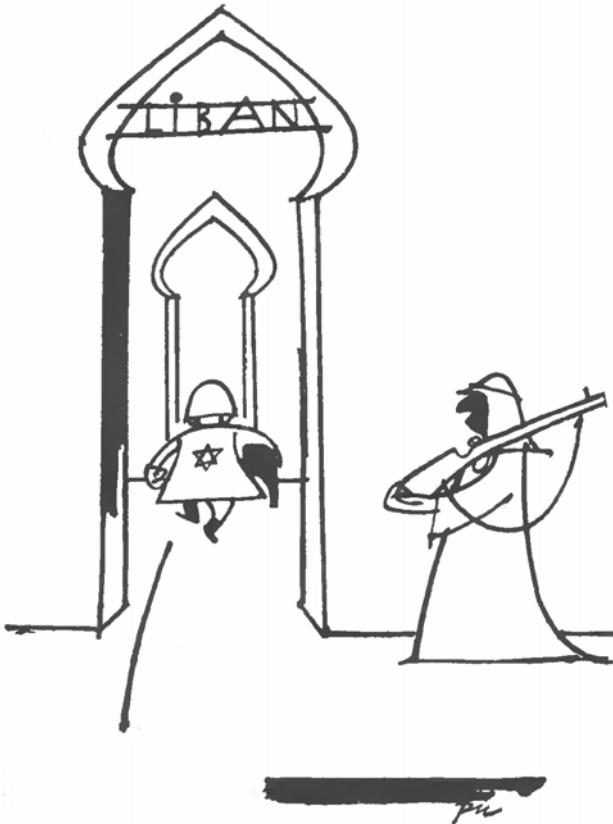
Лудост е да разчиташ на случай-
ността, поражение — да се отречеш
от нея.

Пиеро: — Сълзата е сълза, дори
и нарисувана.

Действителноста изненадва пове-
че и от най-цветния сън.

Има принципи и принципи. От ед-
ни можеш да се откажеш, от други —
не.

За безспорното не се замисляме.
Други са го приели вместо нас.

РЕМЕ ▲ „Ливанският майор Xagag е на поста си“

БОЖИДАР ГЕОРГИЕВ ▲ „Made in USA“

ЯНКО СТАНОЕВ

Игра и действителност

В началото е играта. Тя започна от момента, когато през един слънчев есенен ден в моето село се появи съвсем ненадейно сръндакът. Той дойде от близката гора, повъртя се около крайните къщи и като разбра, че не го застрашава никаква опасност, закрачи храбро към центъра. И макар между съселяните ми да имаше много ловци, а също така и закоравели браконieri, които не се съобразяват с ловните закони и бият дивеч по всяко време на годината, никой не го погледна с окото на стрелеца. Може би защото пристигна сам и прояви детинска доверчивост. Или защото бе млад и необикновено привлекателен — с огнено лъскав косъм и бяло петно на челото, явен белег на благородство — и се отличаваше с гордата и изтънчена осанка на малък принц. Така или

иначе, сръндакът спечели бързо симпатиите на хората и скоро нямаше дом, където да не го приемат като скъп гост и да го гоцват най-щедро. Приятно бе да се види как лицето на всеки — и на невръстното хлапе, и на гръхналия старец — се оживява при появяването на сръндака. Той пръскаше около себе си нещо волно, красivo и непостижимо; нещо, което можеше да бъде почувствувано и оценено само от искрените и необременени от разни дребни предразсъдъци земни жители. Особено му се радваха ергенчетата, които люпеха с часове семки на площада в очакване да се появи някоя вълшебна хубавица и ощастливи всичките с любовта си. Но тъй като такава хубавица в селото не съществуваше, те започнаха да разгонват скуката, като си играеха със срън-

дака. Научиха го да се вдига на задните крака и с все сила да нанася удари с едва наболите рогца на твърдото си чело. Тази невинна игра хареса много на сръндака и щом видеше човек срещу себе си, той веднага заемаше позата на турнирния боец и стягаше мускули, готов да напада. Случваше се да изненада някого отзад и да го тласне тъй, че да му хвъркне шапката, но никой не му се сърдеше за това. Напротив — отвръщаха на палавите му закачки с нежна снизходителност. Тази му игривост го правеше още по-интересен и чаровен. Истински избранник на съдбата.

Сръндакът щеше да преживее така весело и безгрижно чак до дълбока старост, ако един ден, както се разхождаше покрай оградите, не стигна до една отворена врата и не влезе вътре. Така се озова в двора на човека, който странеше от всички и не обичаше шегите. Нека да го наречем Саможивия. Такива мрачни личности се срещат навсякъде. Намират се за съжаление и в моето село. И ето че сръндакът имаше лошия късмет да попадне точно на такъв човек. Като не можеше да отличи добрия от лошия, той се разходи из двора тъй свободно, сякаш се намираше у дома си. После забеляза Саможивия. Той сечеше дълба и в този миг се бе привел да измъкне някаква заплетена вършина. Сръндакът прие това за началото на играта — зае веднага бойната стойка, и като не му отврънаха, сам връхлятя. От внезапния удар Саможивият политна напред, препъна се в дръвника и се просна по лице. Съвсем естествено бе той да си помисли, че го напада някакъв вражески настроен съсед, и когато се вдигна, брадвата бе вече в ръцете му. Тогава видя, че срещу него стои сръндакът. Но не отпусна брадвата. Напротив — пристъпи напред и я размаха гневно над главата си. А сръндакът, като не разбираше къде свършва в този миг играта и къде започва действителността, само това и чакаше — вдигна се на задните крака и се устреми срещу човека, изпънат в красива дъга. Брадвата го срещна във въздуха и спря отведенъж волния му полет. Дори не му дале време да се изненада.

4

ДИМИТЪР ЕНЕВ ▲

СЕРГЕЙ ТРАЙКОВ

ДЪРВО С КАСКЕТ

На вратата на директорския кабинет се почука и след почтителна пауза от десетина секунди Събчо отвори плахо и влезе.

— Защо си сам? — попита директорът.
— Нали ти казах да дойдеш с брат си!
Доколкото знам, той беше майстор по мозайките, а на моята вила точно това трябва да се прави!

— Той е отъян, другарю директор. Сега ще го доведа.

Събчо излезе и след около половин минута се върна с един продълговат дъннер под мишиницата. Изправи го на паркета до себе си и козирува с два пръста:

— Готово, другарю директор!

— Какво е готово? — опули се директорът и повдигна очилата си. Погледът му се спря на дънера, висок почти колкото Събчо, след това огледа олющената му кора с няколко чепа по нея и се върна на все още козирана подчинен.

— За какво ми е това дърво? Нали щеше да доведеш брат си!

— Ето го! — посочи дървото Събчо.
— Я не се занасий! — кресна дирек-

торът. — Ти че си дърво, дърво си, но днес не ми е до шеги!

— Точно така! — просветна лицето на Събчо. — На него вчера цеховият майстор му каза, че е дърво и брат ми, понеже е много послушен, се превърна наистина в дърво. Той обикновено се вслушва в думите на другите. Преди известно време, беше около нова година, неговата жена се беше ядосала нещо и му каза, че е свиня! — закиска се Събчо. — И той наистина се превърна в свиня. Тръгнахме да коляме истинската, а не можем да я различим от брат ми! Голям майстор беше! След това той задели накриво тапетите в апартамента Ви. Помните ли, че се обадихте по телефона? И го нарекохте говедо. И брат ми веднага се превърна в говедо. За беля това се случи в цеха и всички спряха да работят. Добре, че дойде отекато и ги разгони, а брат ми изпрати на вилата си, защото била избуяла тревата, та да я опасе. Аз му викам: бате, защо си сменяваш постоянно образа? А той ми казва: защото хората така ме ви-

КРУМ ПЕНЕВ

МИТИНГ НА СЪВЕСТТА

С мечти са още пълни белите ми нощи,
в зори застивам върху своите стихове.
И днес трудът е лек за болните ми моци,
макар да нямам непростими грехове.

Когато вън вали, рисувам по стъклото
на сълнчевия гонг тържествения ход.
Навсякъде пределно ясно виждам злото
и старото в новородения живот.

Отдавна за волана грижата ме върза,
пътувам без посока, нямам роден дом,
а тежко е към бъдещето да се бърза.
Смъртта дори не считам вече за разгром.

Какво съм кой, съм
и защо съм тук, не зная.
От мен потомците дано са по-добри.
Работните ръце строят нестирно рая,
а в пакости войни планетата гори!

Изглежда още съм потребен на съдбата —
актьор на сцената, която ме държи.
На черни сделки полигон е свободата.
Прогресът радва ме. Дългът не ми тежи.

Макар и побелял, не станах крътък дядо,
в мен волята е лост на волността.
Печално е да си овчар на крътко стадо,
в което на тогава се крепи властта.

Разделят ми с хората не е проблема.
Аз знам, ще ме дочака празен моя гроб.
С насилие все още хлябът се отнема,
но без вина, срамотно е да бъдеш роб!

ждат отстрани. И щом се убедят, че наистина съм такъв, за какъвто ме мислят, ще бъдат по-снизходителни...

— Я го виж ти него! — усмихна се директорът. — Май не е чак толкова глупав! Но поне му сложи един каскет. За да прилича поне малко дървото на човек.

— Какво да му слагам! Кой знае на какво ще се превърне след малко! Ето например сутринта, когато закари синът Ви с колата на училище, закъсня с пет минути. И съпругата Ви тогава отново го нарече дърво. Та случайно си остана същият. — Ама той май е абсолютно безгръбначно същество! — учуди се директорът. — Как може да няма капка достойнство, капка гордост? Извинявай, ама това не е човек! Брат ти е едно нищо! Едно абсолютно нищо! — каза категорично той и изведнъж облещи очи:

След определението „абсолютно нищо“ дървото започна постепенно да придобива формата на неговото, директорското тяло...

На това място от нашия разказ е уместно да дадем някои съвети как да се държи човек, ако случайно попадне в миналото. Никому не го препоръчваме, нито считаме, че току-така се попада там, но нали Данчо попадна, може и другиму да се случи — не е зле човек да е подготвен и за подобно премеждие.

Попаднеш ли в миналото, преди всичко трябва да запазиш скромност. То няма и с какво толкова да се фукаш — това че си роден именно днес, в по-напредничаво време, не е твоя лична заслуга, не е повод да се пъчиш пред хора от по-изостанали дни. С очите си съм виждал човек, дето майка му и баща му от залътка си са късали, доде го изучат, да им се надсмива, че не знаят какво е форлайтер, екзистенциализъм или компостър. Случаят не е адекватен с нашата история, обаче е упореден, казано с речника на такъв човек.

Попадналият в миналото също така много добре трябва да знае, че не може да даде акъл на предшествениците си. Може да им разкаже някоя и друга история от тяхното бъдеще — това да, но да им помогне с нещо практически — надали.

Може да им разказва за спътници и цветни телевизори, колкото си иска. Но я да им пусне спътник, да им направи цветен телевизор! Какво ти цветен телевизор — електронна запалка не може да им слюби. Днешният човек с право се гордеет, че е притежател на всички тези придобивки, но попадне ли в миналото, разбира, че е майстор и собственик само на една мъничка частичка от тях. Мъничка и непотребна без останалите.

Не дай си боже пък да седиш да учиш хората от миналото къде грешат, това само да не правиш! Безполезно е. Остави ги сами да измешат такава каша от грешките си, че като я изсырбат, да станат достатъчно яки, за да тръгнат към теб, към нашето време.

Данчо не бе запознат с тези препоръки, но при все това се съобразяваше с тях. След като го разкриха, той ни най-малко не се възползува от правата си на притежател на паспорт, издаден двадесет и осем години след деня, в който се намира. Напротив — опита се веднага да заживее като трудовия свой млад предшественик. Дори и се преоблече като останалите.

Пари му обмени един аркалаш — Пешето, който, след като разгледа внимателно бъдните парични знаци, махна с ръка — „абе, то само след осем години е обмяната — все едно, че си ги пестя”.

— Направихме чейнджа — каза Данчо, като прибра в джоба си пачката с предишни банкноти.

— Какво е това чейнджа?

Да, в петдесет и четвърта тази дума още не бе придобила граждансвеност.

Макар вече да бе заможен по онези представи, Данчо не го удари на живот, а се опита да си намери работа. Но това се оказа съвсем невъзможно. „Имаме си ние хора за работа — казваха му, — ти си ни на гости сега, живей си живота”.

Веднъж все пак попадна на строеж. Правиха разширение на въжарната фабрика, бързаха да го завършат за юбилея и сами потърсиха Данчо. „Нали си бил строител — рекоха, — действуй!” Той с радост хукна към строежа, понечи да действува, но се омота из скрипите, изтърва мистрията във варницата, тух-

РОСЕН БОСЕВ

Ако можеш, спри

Рисунка СТОЯН ХРИСТОВ

лите бързо разкървавиха нежните му, свикинали с панели ръце.

Тръгна си, преди да го изпъдят.

„Все едно да накараши някой генерален конструктор на ракети да поправи велосипела на сина си — мислеше си той мрачно. — Някои генерални конструктори може и да могат, ама други, такива като мен, не могат”.

Реши след тази си несполучка поне да напише нещо — никакъв пътепис за свое време. Но и в тази област се оказа твърде людово. Беше буден момък и сам разброя това, преди да почне да показва написаното. „В този занят, писането — рече си, — никак не е сигурно, че утрешните са по-добри от днешните. Виж, че вчерашните са по-добри от днешните, в това няма никакво съмнение”.

Ще не ще, продължи да се шляе из градчето, а щом се свечереше — отиваше на танцови забави. Уж стоеше сред другите, но все отделен от тях чрез никаква стена на боязливо възхищение. Щеше му се да излезе на дансинга, ала не им знаеше танците, пък и се боеше да покани някое момиче. И да поканиши, сигурно щяха да му откажат. Странни бяха момичетата през петдесет и четвърта година. Стояха си на групички, изчревяваха се от поглед само, камо ли при някоя дума. Момчетата, макар да се перчаха, също бяха такива смотани. Да, сурови бяха колективните нрави на нова време, но Данчо усети, че под козината им нравите на жените и мъжете са си същите като във всички времена. А от изкуствената преграда привличането сякаш бе още по-неистово. Данчо потръпва, като си представаше какво става в този момент до дискотеките от неговото съвремие. Твърде лек бе там пътят между двама — хем лек, хем къс, хем без да остави спомен.

Улавяше се, че презира нравите на осемдесетте години за тяхната лековатост, но също така, че недоволствува от суровостта на нравите от петдесет и четвърта. Може би в друга някоя година трябваше да го прати съдбата, щом тъй

и тъй му е дала командировка? Само че какво зависеше от него...

Стоеше по-висок от другите и самотен слушаше музиката, гледаше пъзливото танцуващо, щеше му се да осмелее, да сълпра някое розовобузесто хайлазче из храсталака, да види толкова ли чак са светици жителките на тази околия на времето.

После сам си се засрамваше от мислите, изчревяващи се от кратките парчиви погледи, хъврени към него, най-вече пък от погледите на Анито от радиоуребдата.

„Как смея да си мисля така — сърдеще се. Та нали една неволност с... е, например с Анито и ще стана баща на самия себе си.“

Стоеше, стоеше, пък си тръгваше. Спеше в общината. Още първия ден бледоликият му бе казал, че места в хотела никога не е имало, няма, няма и да има. Данчо му повярва, макар да знаеше много добре по каква причина го отпращат към общината. Не че го арестуваха, ала искаха да им е под око. И тъй — падаше тиха и ясна вечер, изгряваха луна и звезди, дежурен кръстосващ под прозореца, а Данчо лежеше в полуунес върху туфлека. Заспеше ли, сънуващ своя си град. Но тръснано нещо — във всеки следващ сън от града отпадаха сгради след сгради: първо най-новите, после по-стари. Накрая започна да сънува съвсем друг град — уж неговия си, а пък дребен, дребен, непознат. Комай единственото нещо от този негов рад, което помнеше, бе стадионат с двете огромни фигури, моделирани сякаш от мърсни, но колосани чаршафи. Едната фигура бе на приведен дискохъргач, срамежливо прикрил се като със смокинов лист с уреда си, а другата бе на спортистка с огромни гърди. Не беше видно с какво се занимава тази спортистка, по какво е шампион. Навсяко по носене на гърдите си.

След като сънува стадиона за трети път, Данчо най-сетне разбра, че това не е случайно, че палавата съдба му сочи нещо.

Ами да, разбира се, хората в тукашното градче всичко му бяха показали — от трите паметника на един и същи човек, до единствения, но величав морков в опитното поле на пионерчетата. А стадиона, виж, бяха го потулили.

Данчо веднага потърси познатите си.

Щом чуха за какво ги питат, момчетата запремигаха, изнисаха се един по един. Само верният Пешко уж тръгна с тях, пък се върна.

— За това недей пита, то е...

— Е, не се притеснявай — успокои го Данчо, — ако нямаете още, ще си построите. Колко работа ви чака — и до стадиона ще стигнете.

— Не е като да нямаме — обиди се Пешко, — имаме ние стадион.

И мъркна. Данчо бе свикал тук да се премълчава едно или друго, но усети, че този път мълчанието е особено. Беше никакво мистично мълчание.

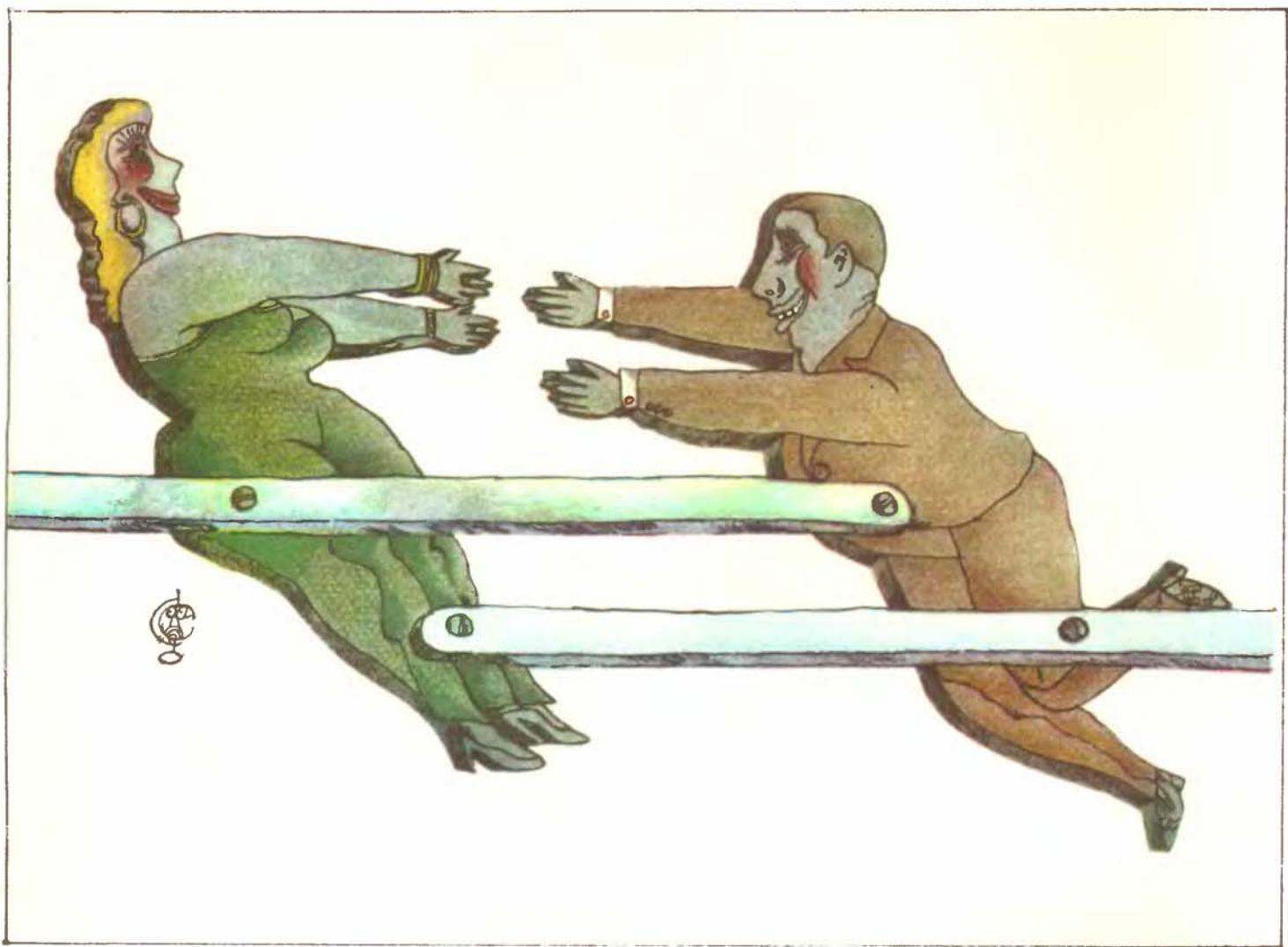
— Говори — заповяда той.

— Не мога. Имахме, имаме ние стадион... Футбол ритахме, лека атлетика... Докато...

Данчо разбра, че Пешко няма повече нищо да каже.

— Заведи ме поне до там.

Приятелят му с несигурни стъпки го поведе по тиха уличка, потъната в люляци и вишни, из чиито клони пееха славии.

6

СТОЯН ДУКОВ ▲

Продължение от стр. 5

После гръмна марш. Анито от радиоуребдата бе пусната поредната плоча. Те двамата крачеха сред люляците. Маршът спря, славеите пак се обадиха и чак сега Данчо чу, че те пеят някак странно, маршово някак.

— Какво пък толкова странно — рече си, — всяко време със славеите си. Нали и те, горкичките, се уча от високоговорителите.

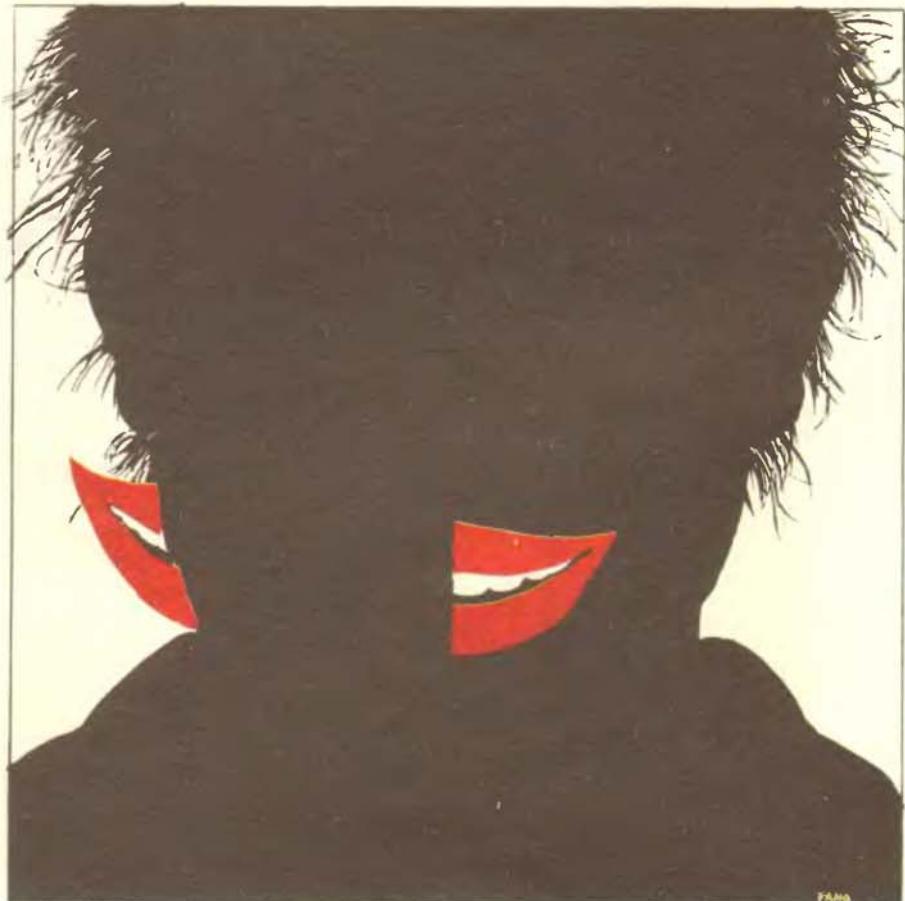
После си помисли как Анито сега търси поредната плоча. А през това време Анито си мислеше как Данчо крачи нейде сред люляците и ѝ се поисква да пусне най-нежната, почти славеева музика, но нямаше сред найните площи такава музика и тя внезапно се разгневи на себе си, на чувството си, на Данчо, на градчето, на времето, в което живее, избра най-маршовата от всички площи, наду до края усилвателя.

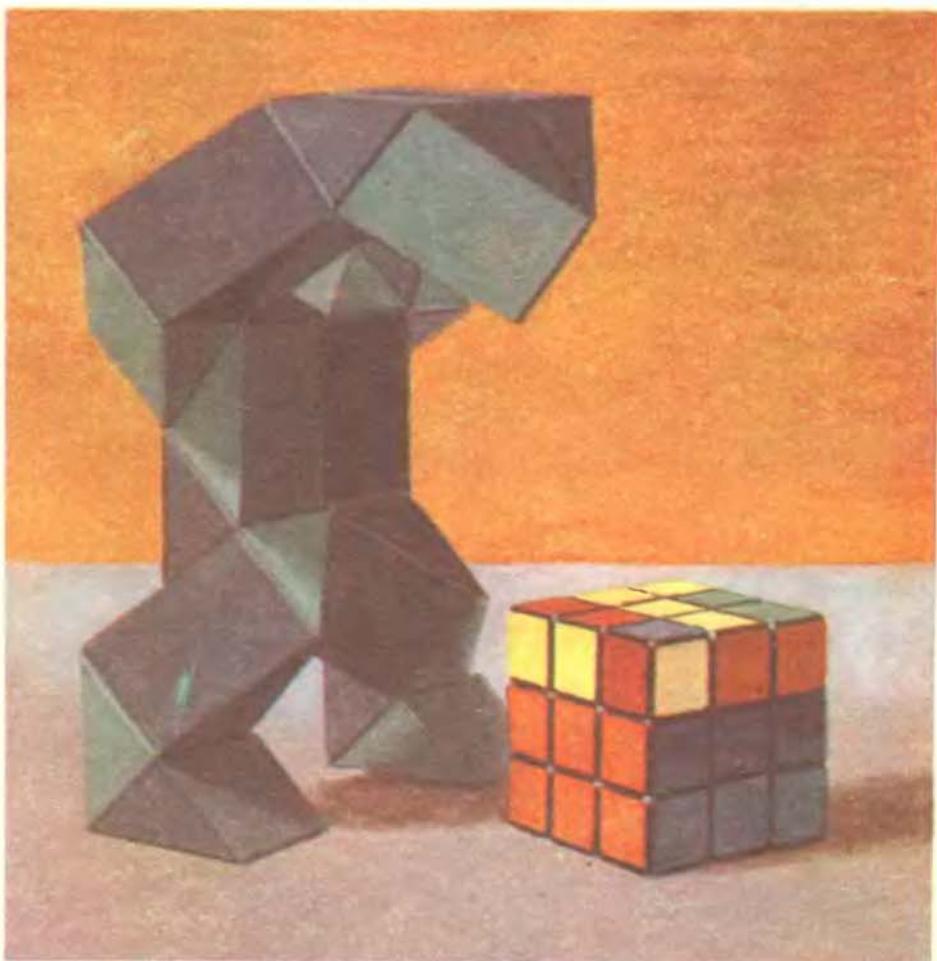
Данчо се сепна от това изригване, обърна се към Пешко, но него го нямаше. Люляков храст бе го изпил, навярно.

При това внезапно изчезване Данчо би се объркал, но музиката го подкрепи, вдъхна му сила, бутенето на барабаните го подкара напред, вкара го в крачка, посочи му пътя и скоро пред очите му засивя загадъчният пустинен силует на стадиона.

Следва

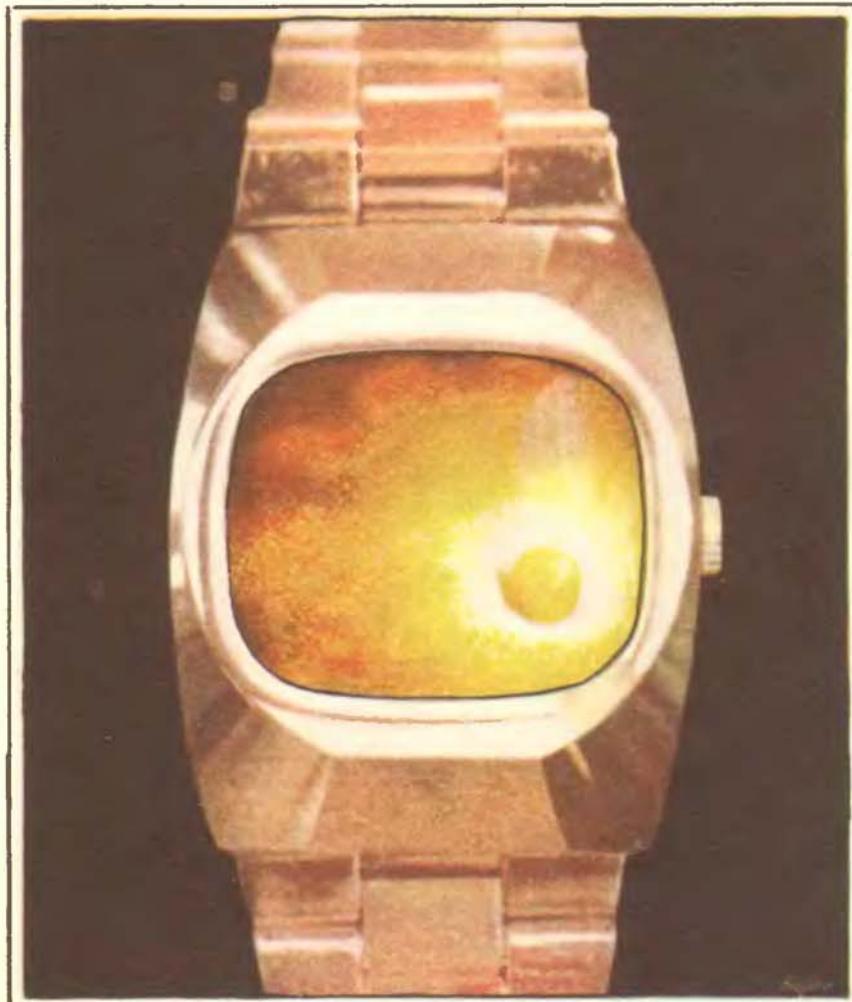
▼ СТОЯН ХРИСТОВ

НИКОЛА ИВАНОВ ▲

▼ БОЖИДАР ГЕОРГИЕВ

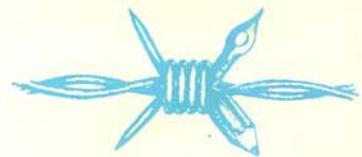

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ СПОРТНА НЕДЕЛЯ

*Аз не участвам в надпреварата
за премията на живота.
Зелените листа на лавъра
на друг отстъпил бих с охота.*

*Презирям смешното боричкане
за повече имот и слава.
В свободен стил или класически —
победата ме отвращава.*

*Какво че рано ме събудиха
сто гласа във различна гама?...
Не съм сред викащата публика.
И сред играчите ме няма.*

СКОК В НАУКАТА

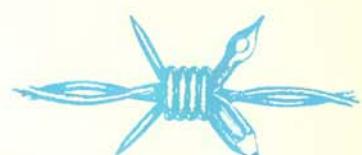
*„Колко звезди — като микроби
във въздуха.“*

Андрей Вознесенски

*Aх, звездите са толкова ситни,
тъй примигват в огромния свод,
че приличат на вируси грипни,
наблюдавани под микроскоп.*

*А пък вирусът с тиха жестокост
обикна небе и вода...
И когато го сложим на фокус,
заприличва на мрачна звезда.*

*Но защо ли се тъй двоумите?
Аз направих в науката скок —
с микроскоп наблюдавам звездите,
а пък вируса —
с телескоп.*

И ВСЕ ПАК

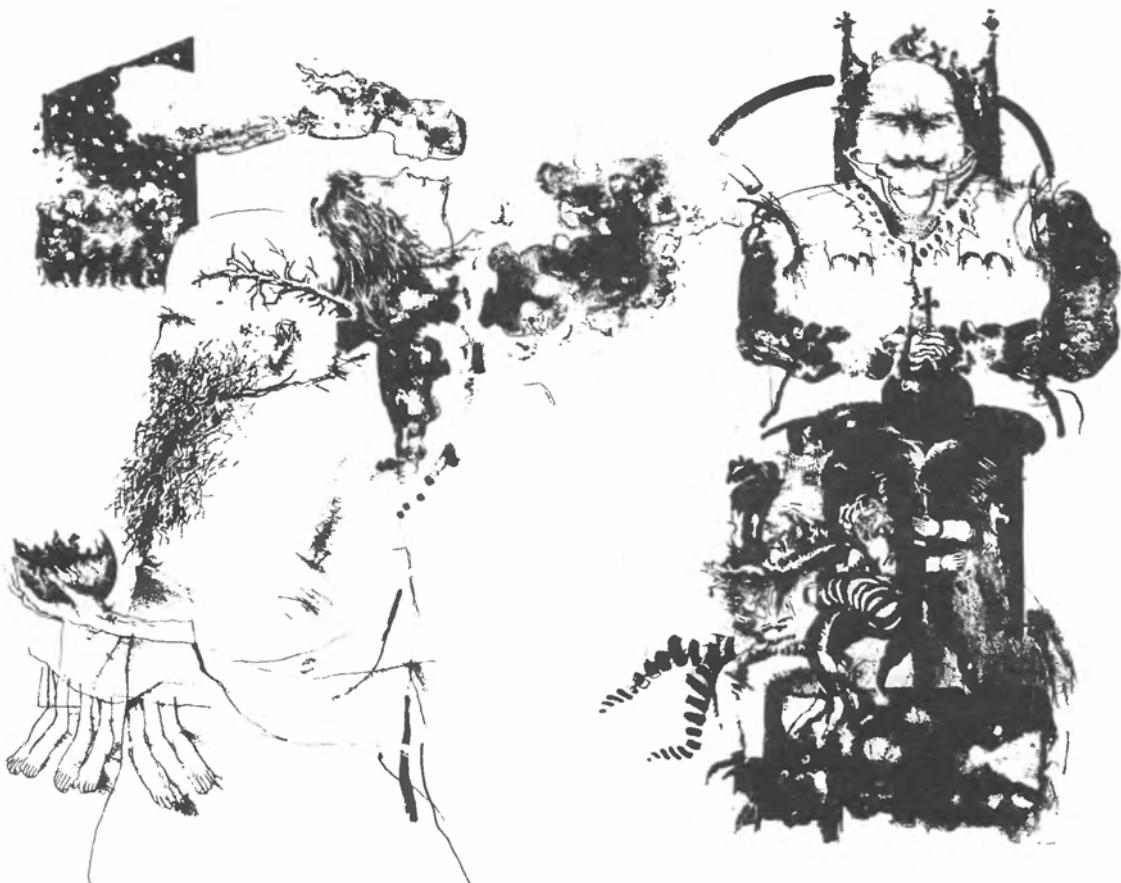
*Не се възтира лесно чувство.
Дори с най-здравата юзда.
А по надолнице препуска то.
Прегазва сгън и вода.*

*Оставя дупки по декорите,
разбърква нотите за миг...
Камшик размахва над дресорите —
да, удри с техния камшик!*

*Къде е хукнало, по дявола!
От него нямаме покой —
що старци то е подмладявало,
страхливец станал е герой...*

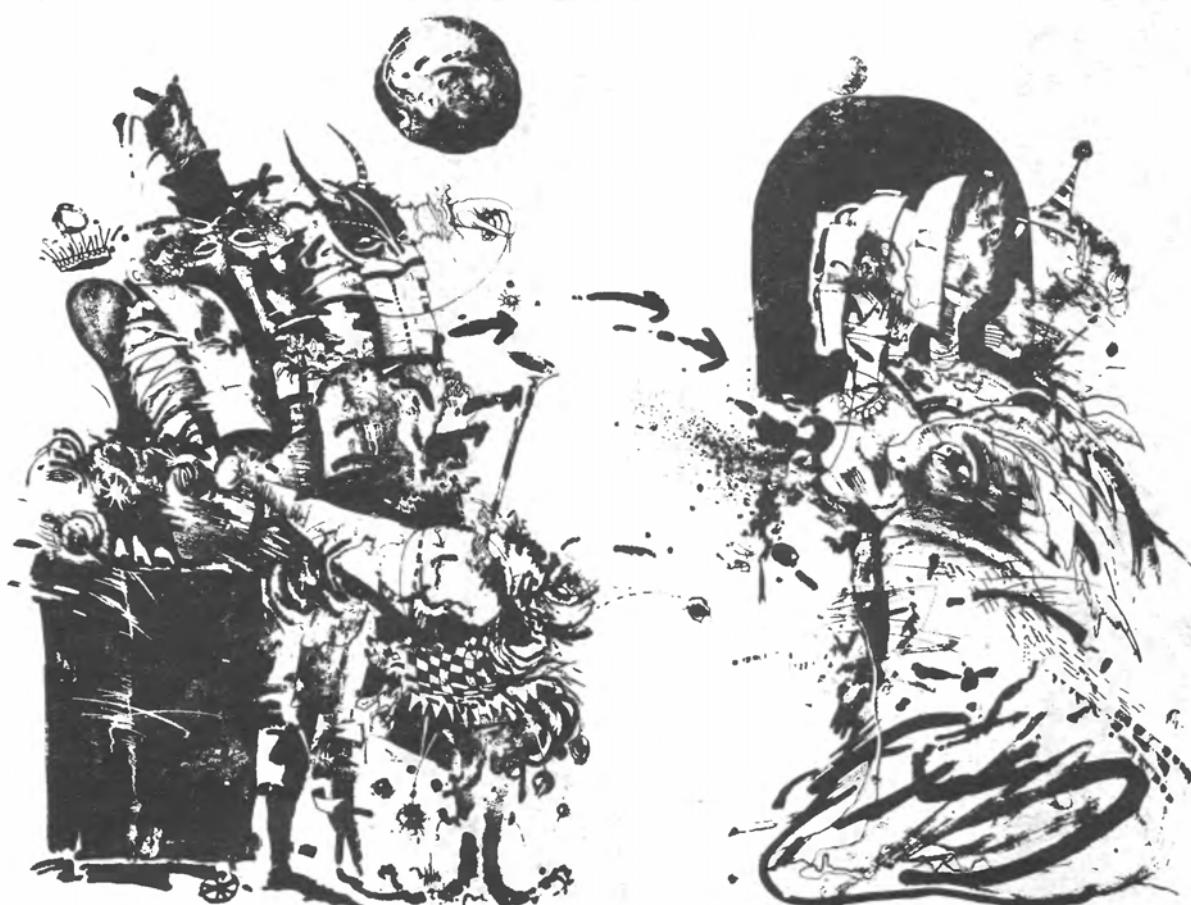
*Лудува! На живота лустрото
то мачка с поглед ядовит!..
И все пак:*

*пощадете чувство...
един изчезващ земен вид.*

8 Киро Мавров илюстрира ШЕКСПИР

Един художник илюстрира комедиите на Шекспир. Изписва белия литографски камък с черните йероглифи на туша. След автора им — Киро Мавров, ние първи ги видяхме. Утре ще ги видяتم по витрините на книжарниците стомици и хиляди хора.

ГЕОРГИ ИВЧЕВ
ЛУНА — ПАРК
 На картинга въртят се лудо
 със страшен гръм,
 със „бум“ и „тряс“...
 Съвременното автоЗУЧУДО
 и тук развиХрило е страст.

Един естраден шлагер слуша
 с наострени уши, а друг
 търбуши кожената круша
 на силомера със юмрук.

Дете по-мъничко от мръвка,
 притворило едно оче,
 се цели в „слончето“ — за дъвка,
 стрелбата с дъвка го влече.

А влюбените двойки — браво!
 Хвърчат с виенско колело.
 За тях и падане стремглаво
 ще бъде пак добре дошло.

Дори и свят да ни се вие,
 дори да стигнем до инфаркт,
 без слънчев парк ще минем ние,
 но никога без луна-парк.

ИСТИНА ЗА ИСТИНАТА

Истината беше една,
 но за нея претендираха двама.
 И питахме се на чия страна
 ще бъде правдата голям.

Захвана се страхотна схватка —
 да се доказва кой е прав.
 А правотата се доказва с факти,
 но също — с документи и парап.

И всеки в своя маниер си я
 тълкуваше, тъй както знай.
 Тъй истината стана версия,
 а версиите нямат край.

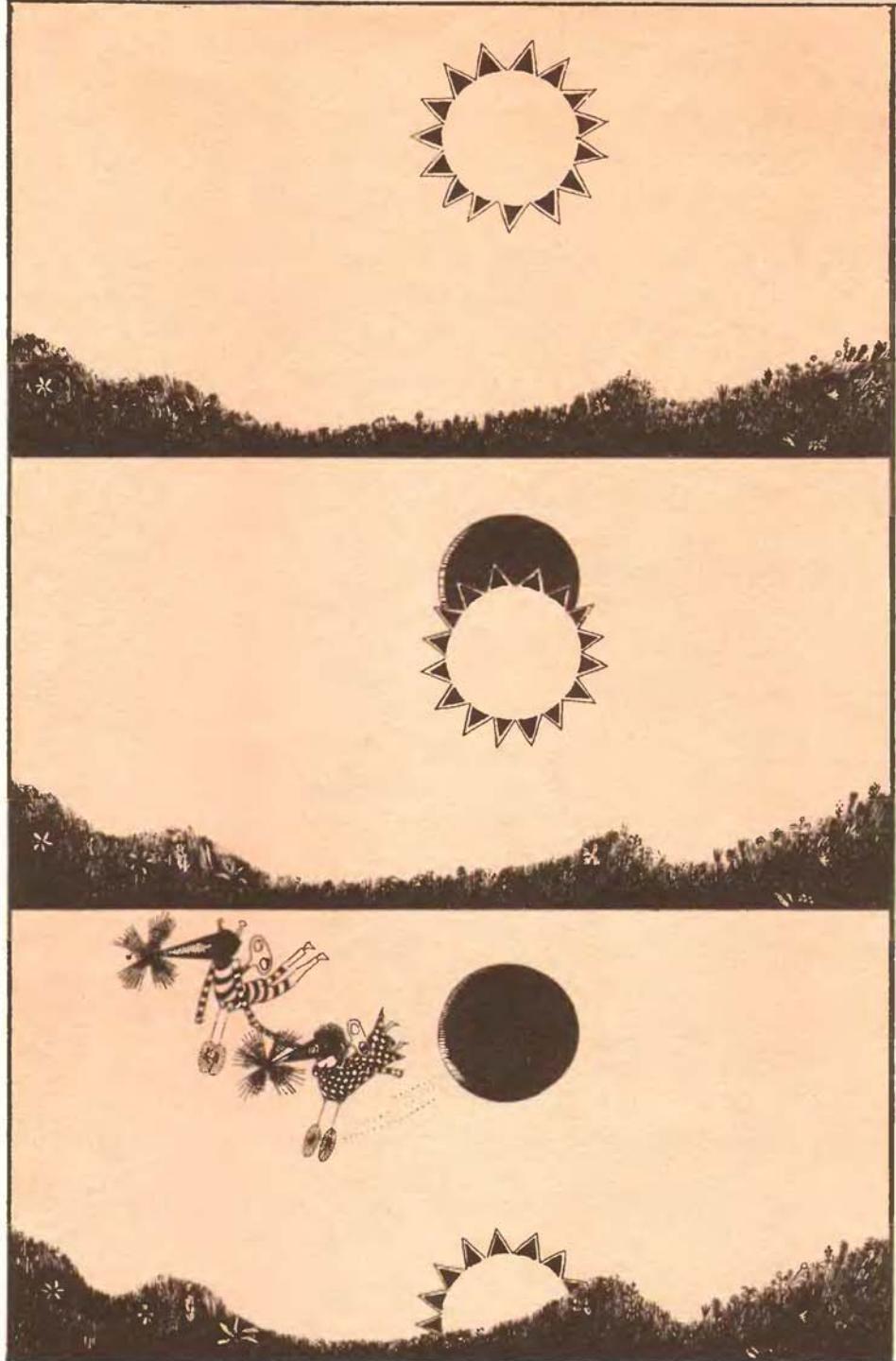
ДЕЦА НА ДИПЛОМАТИЧЕСКИ РИТУАЛ

Посланникът с писма акредитивни
 не чу въпросите наиви:
 „Защо военият оркестър свири,
 дорде писмата дипломатът дари?
 Защо и той не ползва, както други,
 съвременните пощенски услуги —
 гишетата писмовни и багажни?..“

Това са, казвам, документи важни.
 „Да, важни, важни... А нима
 по-важни са от нашите писма?“.

И те са много важни, но все пак...

„Да, ясно! — рече дръзкият хлапак.
 Изглежда, дипломатите все още
 не вярват на съвременните пощи,
 щом бият тъп напразно — ей така:
 писмата си да връчат на ръка.“

АФОРИЗМИ

ДИМИТЪР КОСТАДИНОВ

Нечетеният автор беше прочетен!

Забравеният цял живот помни това!

Който не знае какво да премълчи, не
 взема думата!

Безделникът е или безсмъртен, или
 не умира.

Не един умничи, за да не се натъкне
 на мисъл!

Симулирането на съвест се върши
 най-съвестно!

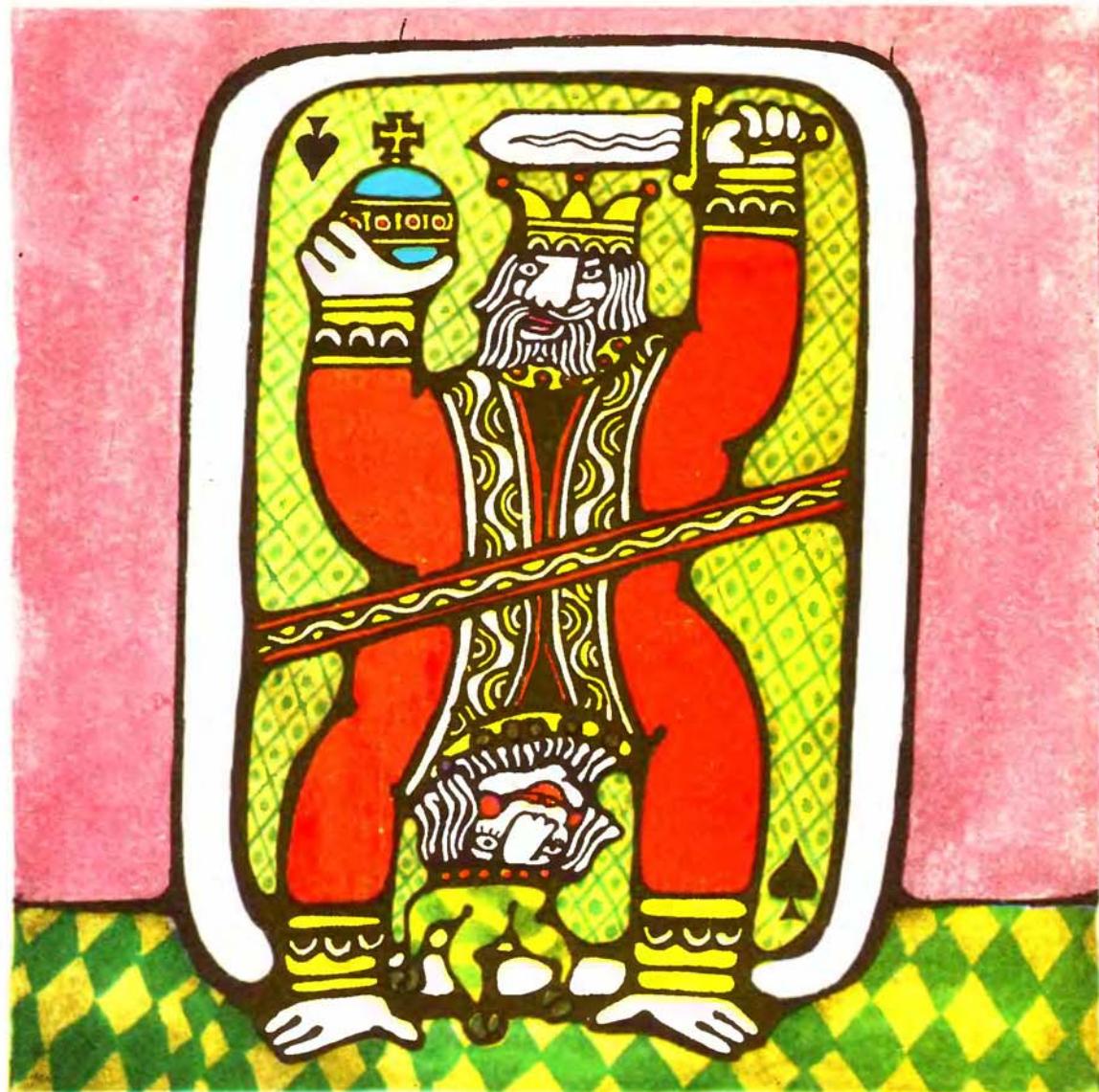
Предпочита се очевидната истина да
 се чуе.

Мисълта е школа, в която отсъствията
 по уважителни причини са нормално
 явление

Уви, и превиването на гръбнака е
 растеж.

Понякога опитът да живееш не про-
 дължава и половин живот!

На карти в карикатура

ГЕНЧО СИМЕОНОВ ▲

СЛАВИМИР ГЕНЧЕВ БИБЛЕЙСКИ РОМАНС

Човеко, братко мой, един и същ
по чулата земя е твойт образ:
жената е жена, мъжът е мъж
и гроб, и лолка — земната утроба.

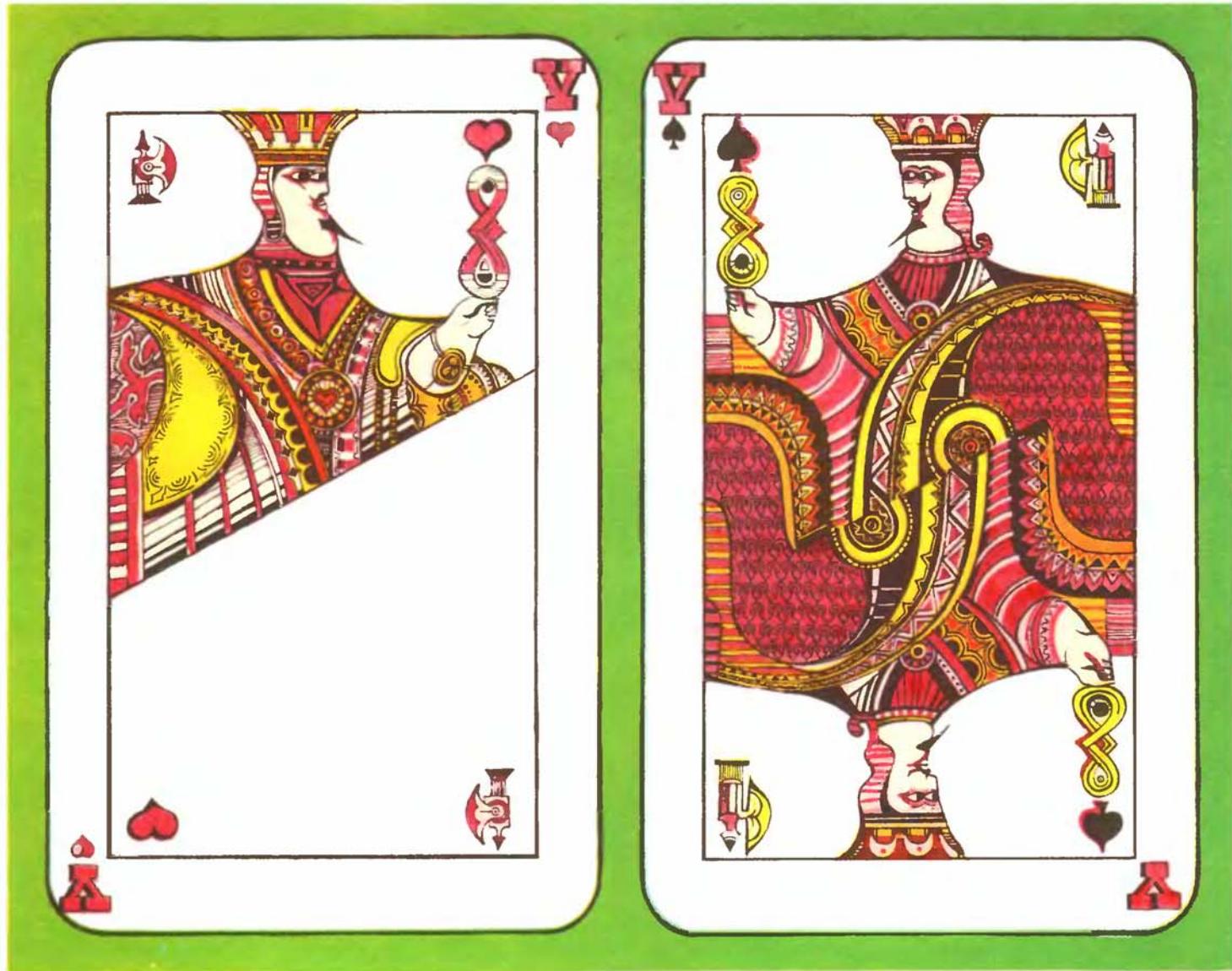
Една земя, едно небе и ти,
осъден да постигнеш съвършенство,
наведен над спасителния стих
„в началото бе слово“ и до днеска.

Във твойта път, извачна от кал,
са впли нокти толкова проблеми,
които сатаната е създад
и за които господ няма време.

Човеко, братко мой, един и същ
е твойт образ, а различно — словото.
Жената е жена, мъжът е мъж.
А Ной кове ковчега си отново.

▼ ДИЛЯНА НИКОЛОВА

ВЕНЦЕСЛАВ ВЕСЕЛИНОВ ▲ „Защо сте сам?”

ТЕНЮ ПИНДАРЕВ ▼ „Така правя икономии на гориво.”

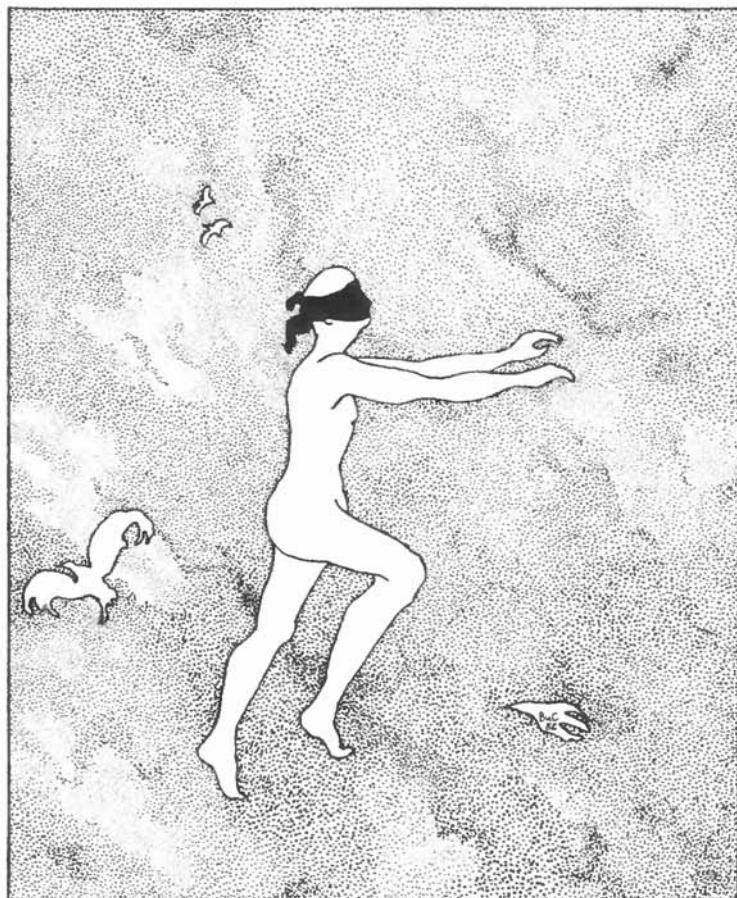
ВАСИЛ СТОЕВ

ЩЯХМЕ, НО ЩЯХМЕ ЛИ?...

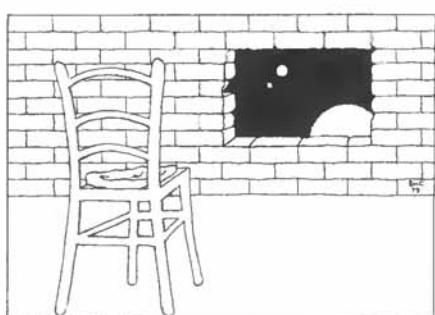
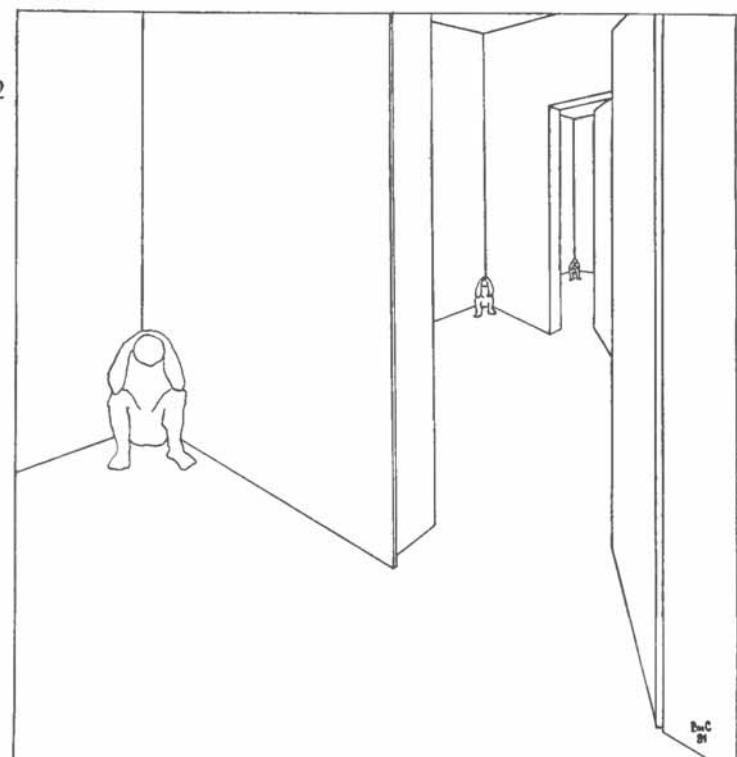
Щяхме да ставаме каруцари,
после — въглекопачи:
Щяхме конче да храним,
да лижем дланита ни
и да пъзим под земята
с лампа на чело,
все едно марсианци.

Много неща щяхме да ставаме,
когато други за нас
посред пощ ставаха
и дълги фарове в косите им щареха.

Много неща щяхме да ставаме —
каруцари, въглекопачи
Затова ли сега, като ги срецинем,
ставаме толкова важни?

12

Виктор Самуилов

Роден на 9 май 1946 г. в София. Липсват доказателства, че дружейки с лоши момчета, е чупел прозорци — добре възпитан, той и впоследствие няма промивообществени прояви. Така че тази негова черта — да грази еснафите — трябва да се счита за положителна. А и лирико-сатириката не е негова слабост — там той е в стихията си. Досега не е издал дружар или тайна, а само стихосбирките „Моментално фото“ (отличена с наградата „Владимир Башев“), „Нощем тръгват снегорини“ и „Няма как“. Но понякога ни се струва, че прекаява — не стига, че буди забистр като поет, ами рисува и пее. И даже е редактор в Студията за анимационни филми. Няма как — Винаги е добре дошъл на страниците на „Карикатура“.

БЛАТНО

На Румен Балабанов

„Хе-е-ей!.. Пак не чува... И що за колега?
Слямка да беше ни метнал...
Всички — във блатото, той — извън него:
тъжно усмихнат свидетел!
Лесно е там е този вид на обиден...
Хе-е-ей! В нашата тиша наджапай!
Тука ела, тък тогаз да те видим
как ще се правиш на тата!...“

Маха с ръце, псува оизи оттатък...
Здраво се вкопчвам във пъна.
Как бих достигнал до тяхното блато?
В свое тресавище тъна.

ВНЕЗАПЕН АВТОПОРТРЕТ

Някаква дама, не знам по какви си канали,
била ми издрила днес телефонния номер.
Жизнено важно било да се срещнем. Така ли?
Да, вярвайте, много е важно. Така ли? Е, щом е...
Всеки човек е суетен. И аз съм. Та значи —
не се колебая... Да. В осем. Пред киното. ЧАО.
А ю, прекъсва ме тя, извинете обаче
в тънката пред киното как ли ще Ви разпозная?
Вярно бе, как... Ами как... попрегърден се мъкна...
ръст — малко под средния...

възраст — към средна и нещо...
друго какво... с очила съм... плешив съм...

И мълквам.
Къде се е юрнал и той да ходи по среци!

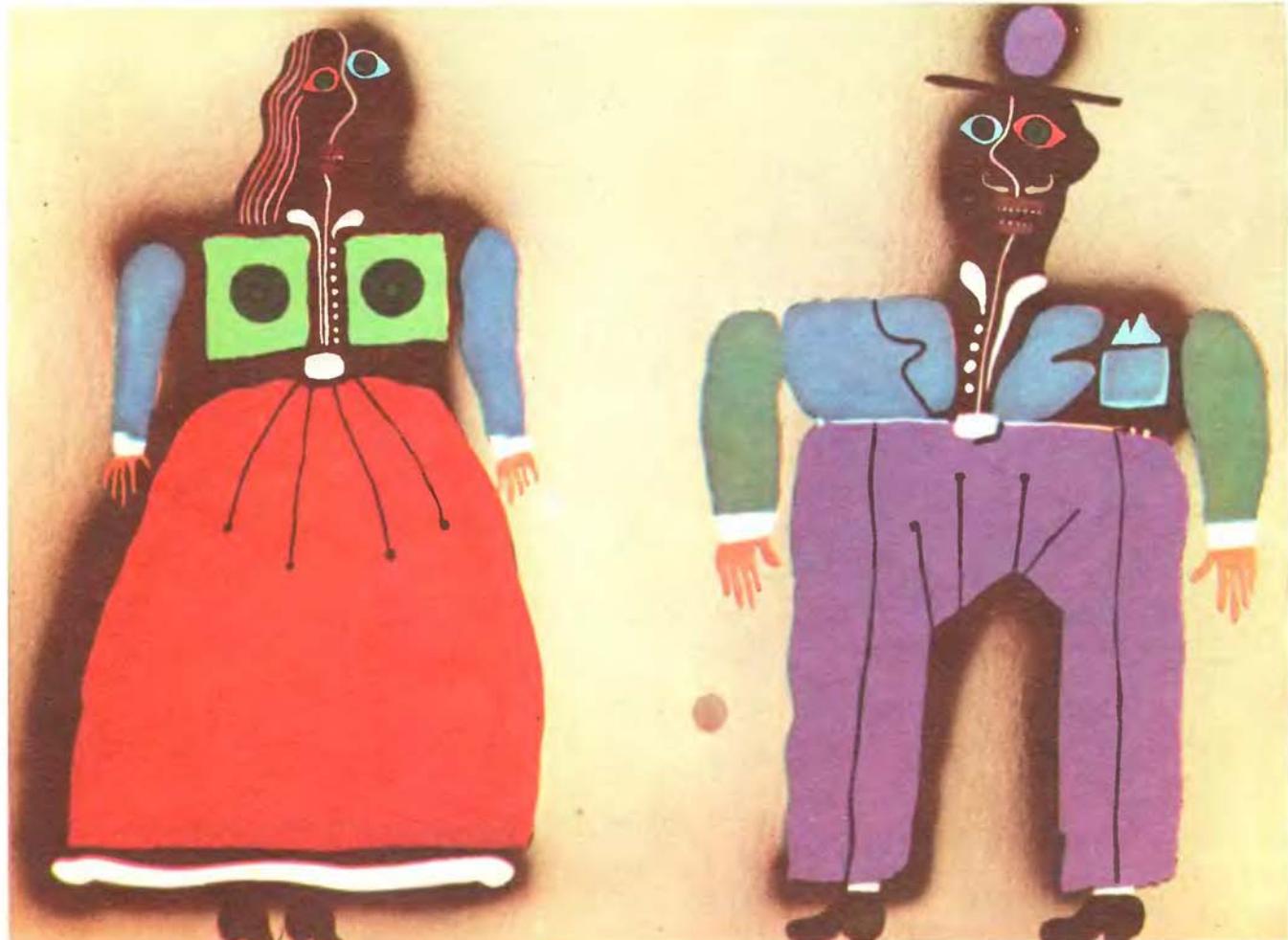
Слав Бакалов

Роден през 1945 г. В София, където осемнадесет години по-късно завършва художествена гимназия. Възпитаник на Московската анимационна школа!

Едновременно с филмите рисува карикатури, пише стихове и пуши лула. Златни награди на Балканския кинофестивал в Атина и в Толбухин — 1982 г. „Сребърен дракон“ в Краков за филма „Пасторал“. Живее „пасторално“ във Вилата си на Витоша и гледа отвисоко на Софийското поле. Слизай по-често при нас, Слав! Списание „Карикатура“ те очаква!

ГЛАД

Един безкраен оптимизъм превърна моят глад във глас.
Издигнах този глас, превърнат в стих,
до края.
Не щеш ли —
(трудно се постига)
откриха ме
и сториха ми път!
Сега
за храносмилането
тиша книга.

Фалшивият подполковник

Имаше вид сякаш току-що са го извали от възглавница: нисък, небръснат, кълъващ, с щръкнали уши и на всичкото отгоре беше закъснял с три дена — както обясни по-късно, не по негова вина, а защото му се били обадили в последния момент от окръжието — вероятно, за да замести непопълнена бойска — и затова, когато се представи след закуска на ротния, на оня му призля.

— Добър ден, казвам се Пъргов — повтори човекът, тъй като си знаеше, че никога не могат да го разберат от първия път. — Моля да ме извините за закъснението, но...

— Браво, бе! — успя да реагира най-после ротният. — На третия ден! Има ли още да се точат!... Впрочем, аз съм си попълнил бойките! Къде да те сложа, на главата си ли да те сложа! — и посочи с глава към спалното помещение, където шегобийци бяха поставили картон с надпис: „Свободни легла няма“. — Ни дрехи имам, ни...

И махна с ръка. Но оня се заинти. Ако го бяха увещавали да остане, сигурно щеше да запраши веднага обратно към гарата, но по някакви необясними закони на психологията на запасника се заинти — инат ли беше наистина или бягаше от жена, не се разбра — заяви, че ще се оплаче в министерството и нагоре, накрай мълчка и седна върху куфарчето си.

И ротният склони. За пръв път му се случваше да види такова чудо и склони. Домъкнаха отнякъде едно желязно легло, по складовете се намери и някаква невероятна униформа, търкаляла се с години и подхвърляща от всички, но за зачисляване на лично оръжие и дума не можеше да става. Съответният старшина бил заминал в командировка и никой нямало да го връща сега заради някакъв смотан запасник. Нашият човек обаче не изглеждаше кой знае колко съкрушен от този факт, прогони си грижливо униформата и застана доволен на левия фланг. Застана там, някак си изведенъж се сля със защитните цветове на фона и всички забравиха за него. А и как да не го забравят, когато не изтъкваше с нищо: ни с фигура — с каква фигура можеш да изтъкнеш на левия фланг! — ни с глас (лекото фъфлене, поради липсващи зъби, не допринасяше за това), ни с мисъл някаква.

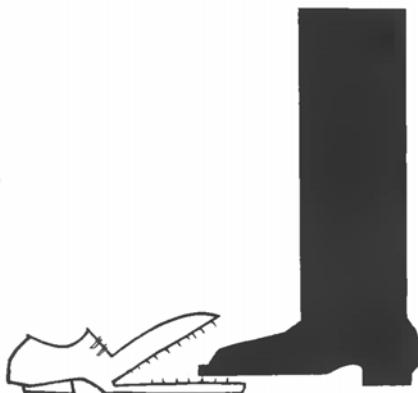
А и фонът беше прекалено ярък: двама театрални художници, които обявиха това още в началото и после горчиво съжаляваха, защото докато ние се шляхме след занятия, те рисуваха до среднощ пласти, лозунги и агиттабла, един не помалко глупав от тях режисьор, който също необмислено се изфука и после без откъсване от производството трябваше да подгответ самодейните състави на поделението за прегледа на армейската художествена самодейност, един коментатор от телевизията, който беше достатъчно умен, за да не афишира професията си, но беше моментално идентифициран и покорно пое политинформациите. Останалите бяхме голя въбда, но ние не влизахме в сметката.

Първите няколко дни минаха в крещящи нарушения на уставите: никой не искаше да си играе на началство, разделените от старшината звездички ги носехме по джобовете си и едва когато запасният старши лейтенант от Радиото не можа да обясни на един сержант на свръхсрочна служба, че не е редник и затова не му е отдал необходимите при среща военни почести и по тази причина марширува под негова команда два часа на

плаца, едва тогава, казвам, всички изведенъж се превърнахме в страшни службани, оправихме си пагоните и заприличахме, дето се вика, на хора. Ротният — очевидно организатор на този показен спектакъл — се захили, като огледа строя и се намръщи, само когато стигна до левия фланг: запасният лейтенант Пъргов наистина си беше сложил полагаемите му се според устава звездички, но не се беше оправил с чертите — гимнастърката очевидно беше принадлежала на старши офицер и сега излизаше, че Пъргов е подполковник.

— До довечера да си оправиш пагоните! — заяви ротният и повече не се върна на тази тема.

Операцията беше от пръста по-проста — разшириш две чертки и избродириш нова по средата. Проста, но не и за такъв смотаняк като Пъргов. Първо, той два дена търси игла, после, когато намери

Рисунка МИЛКО ДИКОВ

червен конец се оказа, че е загубил иглата и накрая отгаян, се отказа. А и всички го знаехме, че е лейтенант и на никого и през ум не би му минало да се обръща към него като към подполковник. Макар и от запаса.

Всичко вървя нормално до първия то път пролетен ден, когато използвайки правата си на гарнизонна отпуска, излязохме да се поразтъпчим из града. Не беше сезон още за хвърляне на шинелите и градчето се напълни изведенъж със жадни за живот запотени запасници.

И тогава на градския площад настаниха също някаква суматоха. Разтичаха се патрули, изхвърча някаква джипка, но ние бяхме залегнали в ресторана на „Балкантурист“ и нямаше сила, която да ни вдигне оттам. После се разбра, че някакъв подполковник бил тръгнал да се разхожда в крещящо нарушение на уставите по гимнастърка, със шинел, метнат на рамо и патрулът се чудел как да действува, тъй като началникът му бил само капитан. И през ум не ни минаваше, че това може да е нашият Пъргов, когато в салона се появи самият той: разгърен, голглав, ухилен. И невинен като пеленаче — дори не подозираше какво е станало заради него.

— Хубава работа! — ядоса се той, но повече на шега, когато му обяснихме случая. — Че защо не са ми се обадили!

— А, бе, как ще ти се обади! — на-вихаха го другите. — Прост капитан ще се обажда на подполковник! Нали можеш да му се скараш нещо, да го нахокаш или просто да го пратиш да ти купи цигари! Отде да знае човекът, че си фалшив!

— Да, бе! Като нищо мога да го пратя да ми купи цигари! — захили се доволен Пъргов.

Така или иначе от този ден му остана прякорът „подполковника“, а той, окуряжен от всеобщото внимание, започна да се обажда, да дава мнение за цяло и за нещо. Наперу се никак на левия фланг и нямаше начин вече да започнем някакво обсъждане и той да не изкаже компетентно мнение. То и какво ли имаше за обсъждане между нас, но тогава вторият полусезон на футболното първенство беше в разгара си, имаше много въпросителни относно шансовете на дежурните шампиони и ние, запасните чинове, давахме, каквото можехме, за изясняване на положението. В яростните дискусии ние — цивилни до мъзъка на костите си — естествено не обръщахме внимание на дребните различия в знанията на опонентите си и беше съвсем нормално — за нас, казвам, нормално — някой запасен младши лейтенант да нарече колегата си капитан абсолютен профан да речем, а оня на всичкото отгоре да се гордеет с това. И то не защото не знае какво значи профан, а защото смята всичко това за глупост, има поне две кила мъзъчно вещество и е звяр по специалността си — два пъти доктор на науките си или нещо подобно. Тия разговори в ротата обикновено събираха много слушатели и от другите роти (моля за извинение, ако случайно издавам някаква военна тайна с това, че съобщавам за други роти в поделението), особено когато стана ясно, че двама от водещите са редактори на спортни рубрики в централни вестници и бяха обиколили половината свят. Присламчаха се и кадрови офицери от поделението, жадни да чуят някак по-компетентно мнение. И ето че веднъж в един такъв спор, когато страстите се бяха разгорещили до петстотин, градуса по Целзий, че нагоре, някакъв непознат майор, очевидно професионален военен, изказа предпазливо мнение по въпроса, като без да иска засече Пъргов в невежество.

— Какво разбираш и ти от футбол бе, профан! — сряза го Пъргов, който като всеки прост човек, неочаквано направил кариера, не общаше да му противоречат. И продължи да развива тезата си.

Майорът поне си да възрази, но само като мерна пагона на Пъргов и мълчка. Изчери се и някак си, като се синиши, се измъкна от групата. Беше повече от очевидно, че човекът е възпитан, дисциплиниран и с вродено чувство за достойнство — качества, с каквито нашият фалшив подполковник не можеше да се похвали. Недоразумението обаче беше явно и, забелязала това, групата изведенъж избухна да се смее. То не беше смях, то не беше чудо! От това нещастният майор драсна още по-бързо — отде да знае човекът, че ние не сме смеем на него и че подполковникът е фалшив.

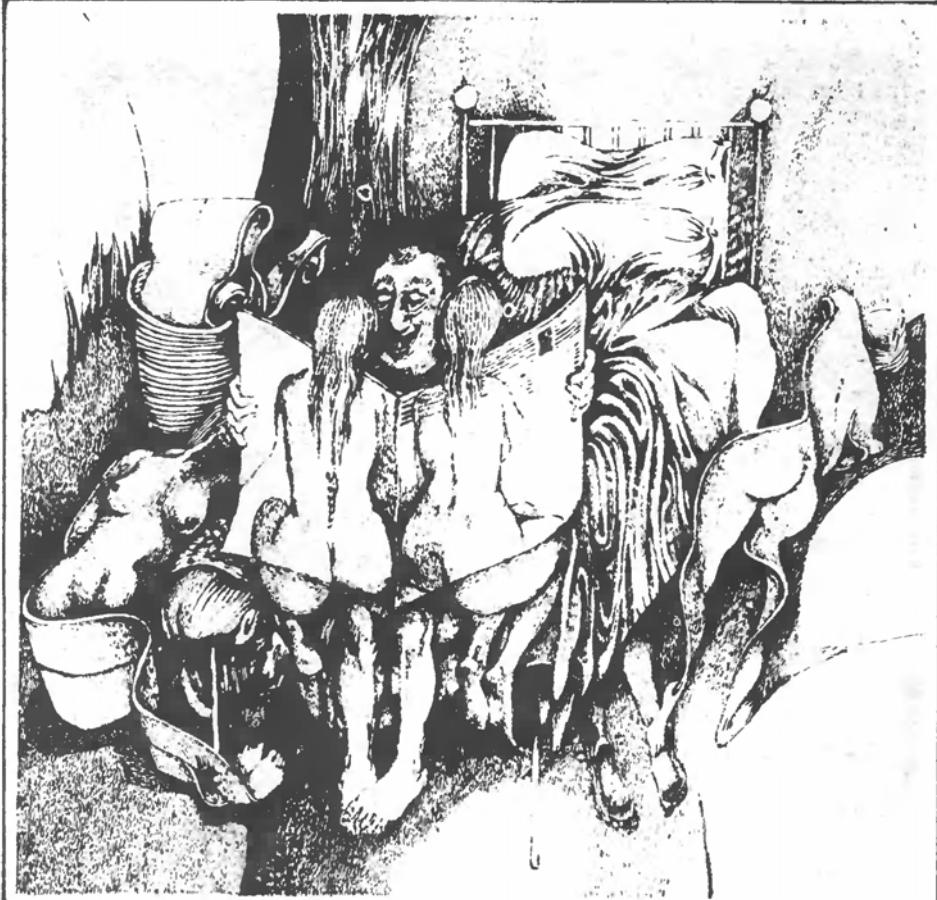
От този момент Пъргов зае твърдо първото място в седмичните поп класации. Той беше всепризнатият център на всяка весела компания, сипеше шаги и остроумия — оказа се, че можел и да се шегува — разказваше спомени от минали запаси, приключения с познати дами и

Продължава на стр. 15

Продължение от стр. 14

когато някой му напомнеше, че трябва най-после да си оправи пагоните, хицеше се самодоволно: „Хайде, де! Някакъв си командир на рота ще ме разжалва!“

Но ето че настъпи оня най-последен ден, когато положили необходимите изпити и сдали всичко на старшината, относно навлякохме дънки и сандали — бяха настъпили първите пролетни жеги — и с едно последно „довиждане“ и „сбогом“ изпълнихме вагоните на Н-ския влак. Каретата се оформиха бързо — иззад спуснатите завеси на купетата се чуваше шляпане на карти, някъде пееха, някой разказваше на висок глас казармени истории — както винаги най-много обичаха да разказват такива истории хора, служили по късата процедура пет-шест месеца — и изобщо бързият влак се беше превърнал неочаквано и приятно в увеселителен. Всички бяхме опияни, в приподигнато настроение, сякаш не се връзахме от един най-обикновен пикник запас, а от фронта, умирисан на барут и на бойни отровни вещества, образно казано. Дълго обикалях от вагон на вагон върху търсene на свободно място, докато най-после открих едно купе, където група непознати за мен запасници коментираше оживено последните стрелби. Има ли едно свободно място, попитах за всеки случай. Има, има — зарадва ми се изведнъж и се смети да ми направи място един смачкан, мълчалив човечец от най-тъмния ъгъл, когото другите бяха загърбили и очевидно не брояха и за човек. Тръшнах се на седалката с намерение да му откъртя, когато изведенъж се вгледах изумен в лицето му: беше Пъргов.

ИШХАН НИГОХОСЯН ▲ „Мъжът и жената интимно“

ГЕОРГИ ХРИСТОВ

15

ТЕЖКИ ВРЕМЕНА

Не е лесно в днеско време да поддържаш кон!

Преди всичко, трябва да построиш конюшна. А как се строи в тия години?... На всичкото отгоре, трябва да бъде и хигиенична.

Ами яслата? Нали трябва да бъде все пълна. Да търсиш връзки за зоб, за сено...

Освен това, конят трябва да се подковава. Трябва да имаш познат налбантин, да му пускаш допълнително в ръката... А на път, ако падне някоя подкова на коня ти, трябва да си носиш резервна. Добре, но лесно ли се подковава кон?

А ако се набие кракът на коня ти — нужни са ти нови връзки с лекар-специалист. Касае се за здравето на собствения кон — ще жалиш ли средства и бакшиш?... Ще трябва и редовно да го водиш

на профилактични прегледи...

Ще трябва и всяка сутрин да го вчесваш, да му плетеши опашката...

При това — нужни са и юздички, седло... Шпори...

Пък и специален жокейски костюм е нужен, няма да тръгнеш с каквото и да е!...

Ще тръгнеш — ами като няма специални алеи за коне?...

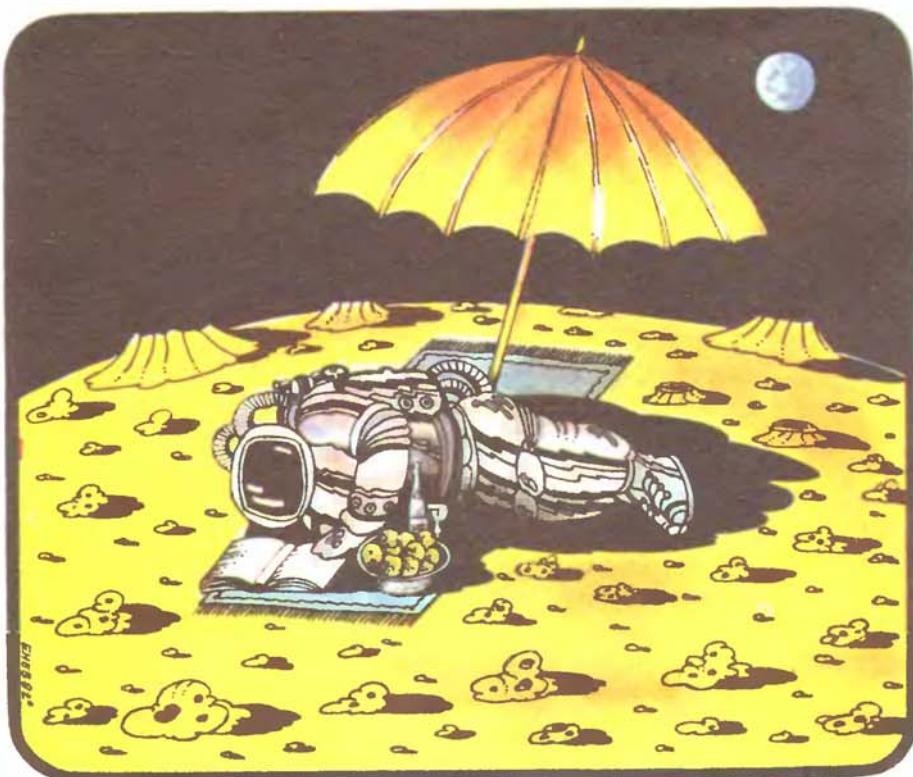
Не, не е за кон сега...

...Такива мисли се въртят в главата на другаря Траян Траянов по пътя към гаража му... И пак трябваше да се задоволи с балниния си мерцедес.

ВЛАДО ПАЛАНКОВ ▼

▼ ЙОАХИМ ШУСТЕР (ФРГ)

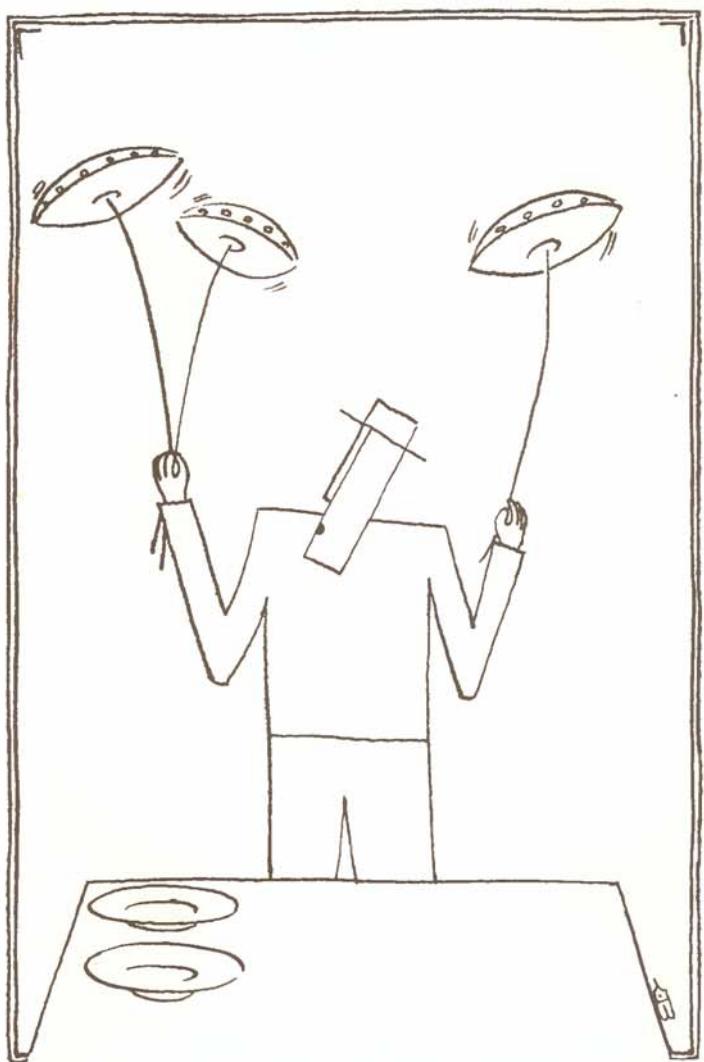
ЛЮДМИЛ ДИМИТРОВ

▲ ДИМИТЪР ЕНЕВ

**ВЕЛИЗАР НИКОЛОВ
ЧУДО ГОЛЯМО**

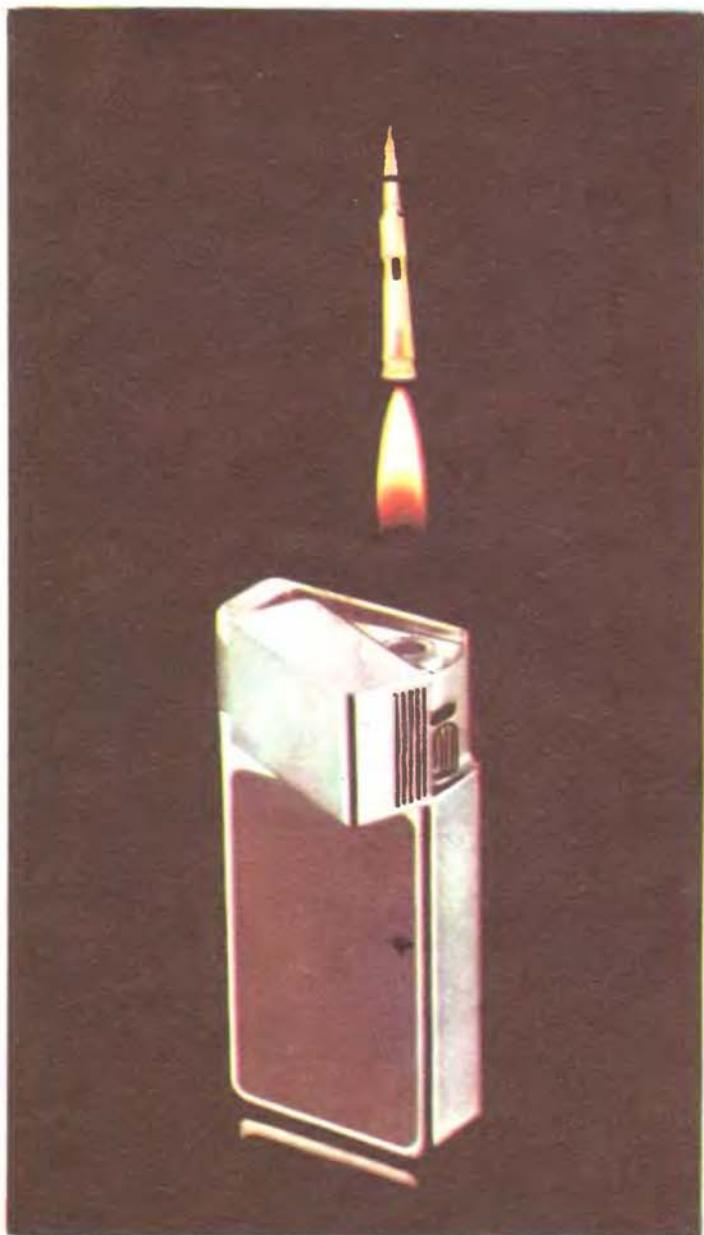
В пощта, както гледал нагоре,
написал блестящо класикът:
„Звезда със звездата говори...“
Да бе им раздал и езика!
Човекът протегнал антени,
напръзно езика им срича —
те, есперантиско-зелени,
говорят език специфичен
и с присмех памигат му само.
Човекът защо се тревожи?
— Говорят ли? Чудо голямо —
памигат си другите — Може!

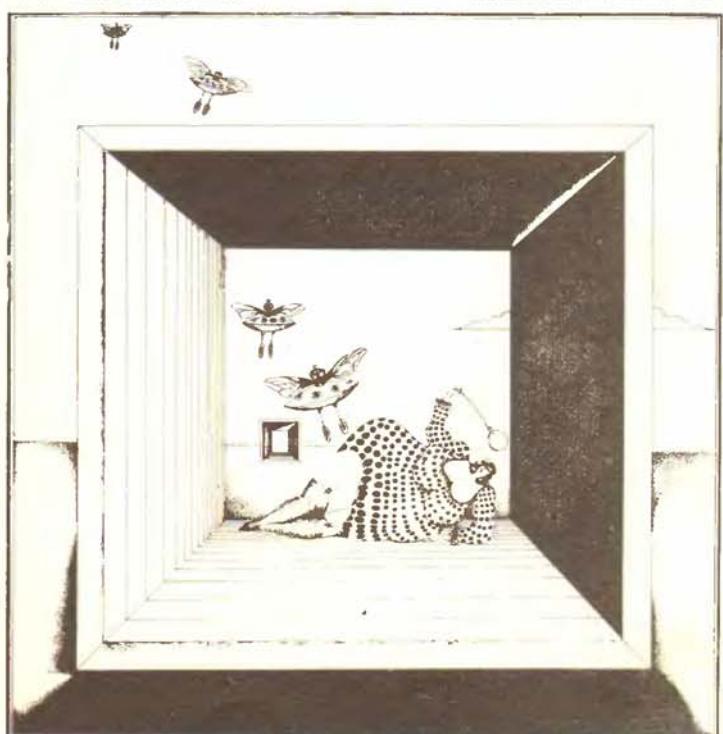
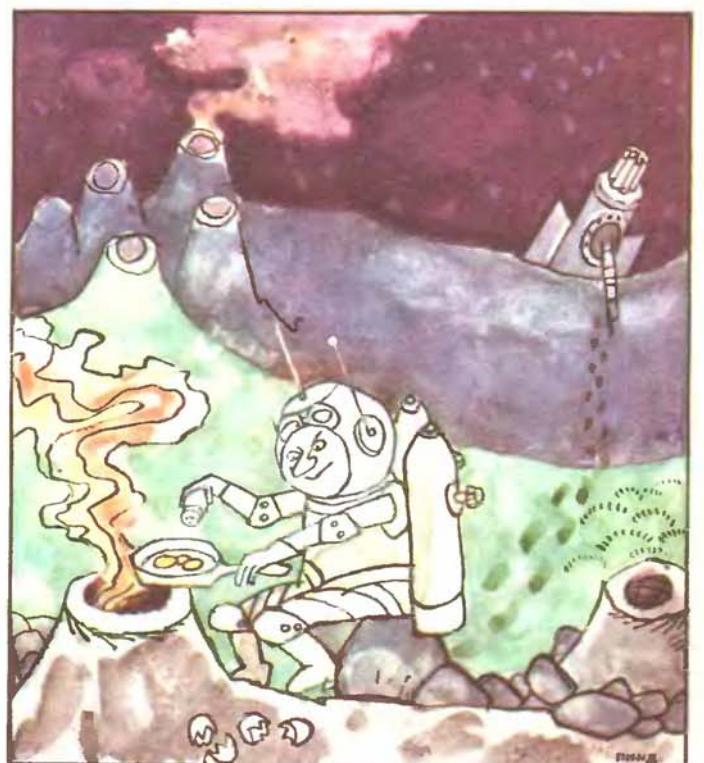
ТЕНО ПИНДАРЕВ ▼

▲ МИХАИЛ ВЪЛКАНОВ

ЗДРАВКО ЙОНЧЕВ ▼

▲ НИКОЛАЙ ПЕКАРЕВ

Ела, Виж и тогава...

Ядосах се на един пессимист, загрижен за физическото здраве на нацията.

— Стига приказки! — сопнах му се аз. — Тръгвай с мен и добре си отваряй очите...

Видяхме хора, които с лекота изкачваха връх след връх. Видяхме други, които шеметно летяха надолу. Заглеждахме се в мускулести мъже от различни категории, готови всеки момент да прилепят плецищите на противниците си към земята.

Стигахме до брега на голяма река — никакви типове упорито плуваха срещу течението.

Ръкоплясахме на бързоноги люде, защото преодоляваха всяко препятствие, изпречило се на пътя им, и с вихрен темпо продължаваха към целта.

Тук-там се натъквяхме на изпуснати щафети или на увлечени в надпреварата състезатели, които сменяха спущаните си гуми и ругаеха.

Бързо подминавахме хора, яростно размахали раници.

Стъпвяхме се пред жилави същества с отлична теоретическа подготовка — те постоянно ни заплашваха с мат.

Наблюдавахме с интерес как разни мъжки напускаха играта за груби нарушения и веднага се включваха в нова игра.

— Какво ще кажеш сега? — попита пессимиста.

— Масов спорт — здрав народ! — изрева той.

ИШХАН НИГОХОСЯН ▲ „Триъгълникът“

КРАСИМИР ДАМЯНОВ

Срещи с Квенкер

СЕГА ТИ, ЕВГЕНИЯ

Подканван неколократно да разкаже некоя от своите прочути истории, Квенкер разправи пред тесен кръг приятели следното:

„Когато служех в школата за запасни офицери в град Враца, слухи ми се да се запозна с един интересен човек, който сподели за известен период от време моята самота в гарнизонния арест. Предавайки всички лични вещи на началника на караула (ако е прието), от портфейла на моя съкилийник изпадна някаква снимка. Началникът я вдигна и много смутен ми я върна. Новият ми познат спокойно благодари, прибра я и се оттеглихме в покоите си.

Играеши до полунощ на крави и бикове, една небезинтересна игра — отбеляза Квенкер, — след като изписахме всички възможни цигарени кутии, човекът, с когото лежахме в гарнизонния арест, извади същата тази снимка и не възмутимо продължи да пише числата си на гърба ѝ. Това беше малко неприятно, защото точно срещу мен се оказа едно не особено симпатично лице на възрастна жена, при това — имаше около него и цветя, и свещи... Коравосърдечността на този младеж ми направи лошо впечатление. Обърнах на вниманието. „Не се беспокойте — усмихна се той, — това е моята стара леля.“ Той имал две лели, те били много стари, много странини жени (очевидно). Двете непрекъснато живеели повече от двадесет години с мисълта за предстоящото им погребение. Както и много други стари хора, запълвали тишината на своите дни с грижливи приготовления за целта. Старали се нищо да не пропуснат, и най-малката дроболия за тях имала огромно значение. Веднъж те повикали някакъв фотограф с намерение да си направят снимки една на друга, като

покойници. За да се уверят — както обясни човекът, — че всичко било наред. Фотографът боязливо влязъл в спалнята, където го отвела едната му стара леля. На леглото — бледа, тържествено страшна — лежала, обсипана с цветя, другата му стара леля, тази — каза Квенкер, — която имах удоволствието да гледам пред себе си. Фотографът правил снимки от сам и оттам, със свещи, без свещи и всякак, но изглежда бил човек със слаби нерви, защото, когато „мъртвата“ — се вдигнала в леглото и казала: „Сега ти, Евгения“ — така се казвала втората леля, — той загубил съзнание и починал почти моментално.

По време на следствието двете стари жени се държали достойно и не отрекли нищо. Били оправдани поради напредналата им възраст и невъзможността да се докаже някаква предумисъл. Но най-смутиващото обстоятелство било — поясни Квенкер, — че след около седмица те получили на адреса си същата тази снимка и сметката. „Вижте — казал арестантът, — личат добре подписът и печатът на фотографа, а той нали разбира... Както се казва, от умрял писмо!“ Сега пък от своя страна — поясни Квенкер, — лелите умрели. Ето така, ня...“

— Ужасно! — извикаха всички на масата.

— Ужасно, но факт! — рече многозначително Квенкер. — Пита се в задачата — кой е получил наследството?

И като каза това, взе си шапката, сбогува се с всички и си тръгна в най-интересния момент.

IN MEMORIAM „Знаете ли какъв човек беше Лазар Виденов? — каза по повод десет години от смъртта му Квенкер. — Той беше човек, за когото се казва „наистина влюбен в професията си!“ Виденов работеше като препаратор в една зоологическа градина. Неговото професионално усърдие граничише с бяс. По-отданен на работата си човек не познавам. Но

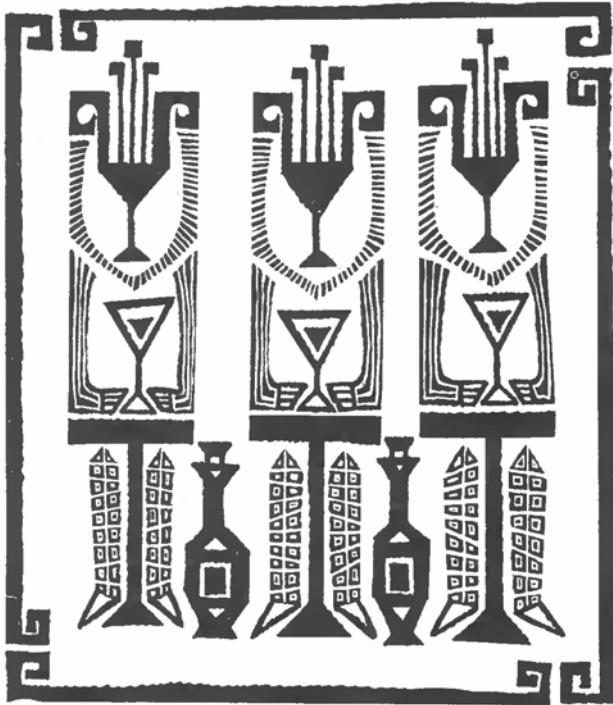
единствено нещо не успя да преодолее никога и това помрачи целия му живот, а именно — страхът да не загуби службата си!“ Ах, Квенкер, Квенкер... — ми казваше доверително покойният, — страхувам се, че някой ден тия животни ще се свършат и тогава?... Те не умират, разбираш ли?“ Разбирах, но не можех да му помогна.“

„Пусна се слух, че уж започнал да им погама собственоръчно в тази насока. Не знам — за мъртвите или добро, или нищо! Знам само, че страхът да не остане без работа наистина го влудяваше. Подтикваше го денонощно, неумолимо да препарира всички налични животини в зоопарка, които действително започнаха да измирят при крайно озадачаващи обстоятелства (за това писаха и по вестниците). Стигнал до там, казваха, че препарирал освен всичко друго и един стар роял. По този повод злите езици говореха, че същата участ била сполетяла останария пазач на парка, а също и неколцина заблудили се посетители. Кой знае? Разправят какво ли не — накрая той дори не се бил побоял да посети и на самия директор, но едва ли... Макар че лично аз разбирах Виденов — преди всичко той беше професионалист, артист в своята област, ако щете...“

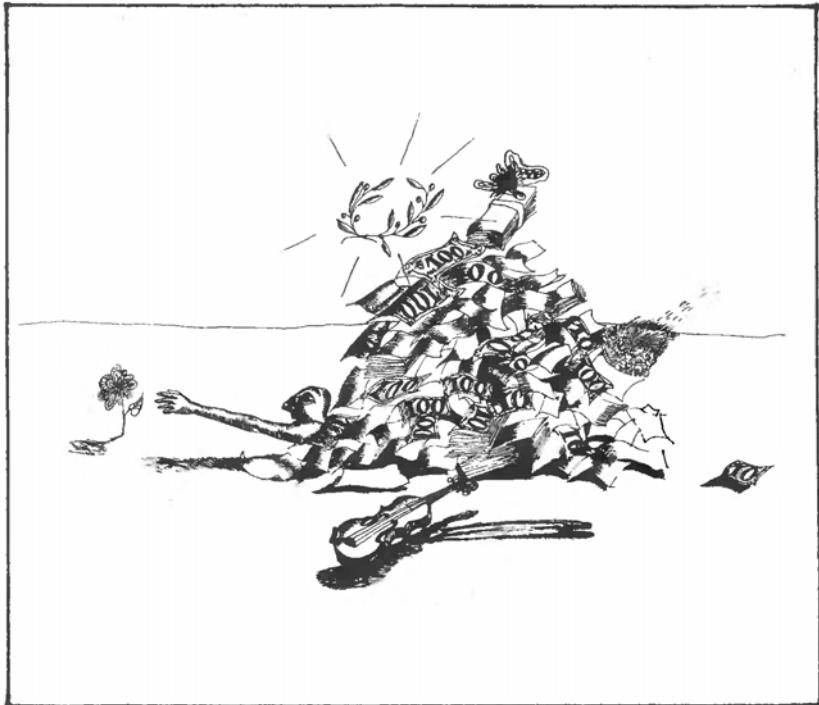
„Един прекрасен ден — тук Квенкер спря и огледа настърхналите слушатели на масата, — един прекрасен ден, значи, след една важна портчка за международното изложение в Пловдив, след като бе приключил с всички зообитатели, доведен до отчаяние и крайна възбуда, той, тъй да се каже, се самопрепарира! Така поне се чу от този случай. Направи своя най-голям удар... наистина!“

„Много съжалявам и до днес — вдигна чашата си Квенкер, — че поради грипно заболяване не можах да посетя изложението. Била изключителна гледка, разправят онези, които са ходили в Пловдив. Виденов бил изложен на централно място, добре лакиран и натъпкан като това канапе под мен!“

„Лазаре, Лазаре... — Квенкер въздъхна и затвори очи. — Ти изпълни своя дълг!“

МИЛКО ДИКОВ ▲ „Лирици“

▲ РАДОСЛАВ Р. МАРИНОВ

ЗА НЕПРЕДВИДЕНИТЕ ОБСТОЯТЕЛСТВА

Ето какво разправи Квенкер една вечер по повод непредвидените обстоятелства: „Както знаете — каза той, — животът е пълен с всевъзможни изненади от всякакъв характер. Да вземем например случая с мой приятел, който имаше куче. Да, той имаше куче и вярваше, че това куче ще спечели специална награда на някоя кинеложка изложба. Правеше всичко възможно това да стане, колкото се може по-скоро.“

Веднъж, когато се завъртя разговорът пак около въпросното псе, един страничен посетител се намеси и му откри някаква много ефикасна според него метода за обучение на расови животни. „Вземате една никому ненужна котка — каза той, — пускате вашия Сатан на някое голо място да я гони. След няколко такива тренировки, можете да бъдете сигури, че вашето куче ще се възпита на стръв и гонка и ще добие добри ловни навици.“ Работата, както поясни той, била много прости: котката няма къде да се покатери (мястото е голо) и кучето я гони. „Два пъти седмично, по два пъти“ — препоръчва му той.

„Разбира се — каза Квенкер, — цялата компания остана възхитена от начина. Някои дори предложиха и котките си. Стана доста интересно.“

„Непосредствено след тоя разговор — продължи Квенкер, — моят приятел с кучето се сдоби със специална за целта (зла) котка. Известно време я кри на тавана, като я охранваше със супров дроб „за да държи“, къто се изразяваше.

„На следващата неделя напъхнал котака в една торба и заедно с любимеца си се вдигнали на учение извън града на едно набелязано преди това пусто като харман място.“

„Обаче — каза Квенкер — какво било учудването на мой приятел, когато, още щом развързал торбата, под бесния лай на песа подляят котарак за секунди се намерил на главата му. На главата на собственика, искам да кажа...“

„Можете ли да си представите по-не-

предвидено обстоятелство? — рече Квенкер. — При това той беше плещив. Изхапан и изподран, моят приятел бил принуден на свой ред да прибере Сатан в торбата, а с котарака на главата си да тича до първото дърво, където най-после се отървал.“

„Всичко, казва, предвидих — усмихна се Квенкер, — само едно обстоятелство не предвидих! (тук обикновено неговият приятел свалял шапка и показвал убежището на котарака). Излязох, казва, по-голямо дърво и от най-голямото дърво!“

● ● ●

ЗА РЕАЛИЗМА

„Това беше най-интересното представление, което някога съм гледал — каза Квенкер. — Имам дори белег.

На сцената изнесоха една картечица. Светлините угаснаха, излезе артист в униформа и залегна зад нея. Покоси първия ред — никой не посмя да гъхне — ръкоплясаха задните. Покоси втория ред — останалите изчакваха, но продължиха да ръкопляскат. Какъв ли беше замисълът на режисьора?

Покоси третия, четвъртия, петия ред... Всички в залата бяха големи познавачи на театъра и като не бяха виждали такава истинска пиеса, мълчаха потресени. Влизаха санитарите, изнасяха ранените, а от сцената продължаваха методично да стрелят.

Е, избиха всички, останах само аз жив, защото, както винаги, закъснях, научих всичко от един ранен във фойето.

На следващия ден вестниците писаха както обикновено „Пиесата има исклучителен успех“. И с право — триста и петдесет убити и само трима ранени. Малко ли е!

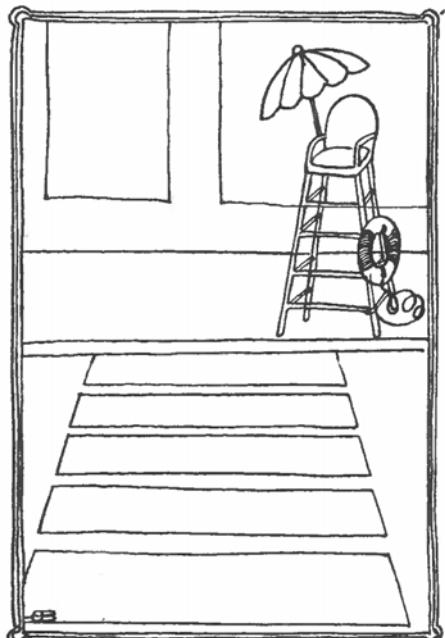
Разбира се — каза Квенкер, — това е успех. Обичам реализма, обожавам театъра — но толкова реалистичен?!... Да, ето дупката впрочем — и той показа сако-кото си. — Само едно одраскване, но си струваше! Не, такива иеща не могат често да се видят — играят се, както се казва, само веднъж, И слава богу!“

СТРАСТ

По повод на това, че му откраднаха шапката в кафенето, Квенкер между другото каза:

„Мога да разбера този човек дето ми задигна шапката. Познавах на времето си един циганин — голям крадец. Една вечер — призна ми той, — като нищо не могъл да открадне, напил се от мъка в кръчмата и като се връщал в къщи, хвърлил шапката си в двора на съседа. Поогледал се, промъкнал се през оградата и я откраднал от там. Доволен, той се върнал у дома си и успокоен заспал.“

— А той — тъжно поклати глава Квенкер, — види се, не е имал дори шапка... Какво да се прави — страст!

Колаж•Колаж•Колаж•Колаж

▲ СТЕФАН ДЕСПОДОВ

▲ НИКОЛАЙ ПЕКАРЕВ ▼

ТИШИНА

Поемам постепенно въздух и същевременно броя до петнайсет, после постепенно го издишвам и пак броя до петнайсет. Чувствувам как се подмладявам. Прави са йогите, че дишането е от изключително значение, особено ако си на чист въздух. По-добре би било да отида в планината, но и в парка не е лошо. Какво виждам обаче!... Докато аз дишам, други безобразничат.

— Защо, младежи, сте извлекли пейката от алеята в храстите? — повишавам глас и заострям поглед.

— За да можем спокойно да се целуваме — внимателно и учтиво отвръща момчето.

— Как така ще се целувате?! — измърморвам, объркан от неочеканния отговор.

— Та това не е прилично, не е морално!...

— А кое е морално?

Ето ти сега и неудобни въпроси!...

— Морално е... морално е пейката да си е на мястото, а вие да седите и да говорите на интересни теми.

— А не може ли тук, в храстите, да говорим на интересни теми?... По-романтично е — казва младежът и ме гледа с бистър, любознателен поглед.

Отминавам. Не мога да понасям младите префинени простаци. Започвам отново дълбоко да вдишвам, но неволно ставам дъх и се заслушвам. Откъм храстите чува оживен спор.

— Казах му истината и той не ми по-

вярва — възмутено казва момичето.

— Напълно нормално — снизходително отвръща младежът.

— Трябва да лъжем, за да ни вярват, така ли?

— Не е точно така. Просто когато някой казва истината, той мисли, че всички трябва да му повярват. Това го прави много по-уязвим от онзи, който лъже. Лъжецът е предварително подгответ, че може да не му повярват и обмисля подробно какво и как да каже, за да прозвучат думите му убедително. Трябва да се научиш да поднасяш истината също в добър вид, с убедителни думи, а не да разчиташ на това, че е истина.

Издръпвам. Нима тези младежи в действителност са послушали съвета ми и разговарят на интересни теми, скрити в храстите?...

— Разкрасената истина започва да прилича на лъжа — чувам възражението на момичето, разговорът заприличава на философски диспут.

— Тогава ще лъжеш, щом искаш да ти вярват!

— Защо да лъжа, истината беше в моя полза?...

— Ще измислиш някоя лъжа, която да е в твоя полза!

— Ти си луд, да лъжа, когато истината е в моя полза!

— Лъжата винаги можеш да скроиш така, че да изглежда достоверна. Исти-

ната е една. Започнеш ли да я разкрояваш и да я правиш по-достоверна, вече не е истина. Затова направо лъжи!

— Не мога, аз съм честен човек.

— Какъв честен човек си ти?!... Честен е онзи, който защитава истината. А ти не можеш да я защитиш, не ти вярват. Тогава лъжи от позицията на истината, това е единственият начин да я защитиш!

Става ми и тъжно, и срамно. Зашо аз, старият глупак, попречих на младите да се обичат!... А и те, вместо да се целуват както подобава на млади хора, дрънкат врели-некипели. Изроди се днешната младеж, повече я избива на приказки, а не на дела.

— Ти си прав — след размисъл казва момичето.

— Разбира се, че съм прав — отвръща момичето. — Затова друг път, като закъснееш, няма да казваш в къщи, че се обичаме безумно за цял живот, а ще казваш, че си била да учиш у приятелка.

Настана тишина.

Когато се прибирам в къщи, старата ме пита защо съм се забавил тъй дълго на разходката.

— Бях у една приятелка да си учим уроците — невъзмутимо отвръщам.

Старата онемява.

Настана тишина. Хубаво нещо е тишината, в различните възрасти на човека по различни причини.

ЗИМНА ПРИКАЗКА

Векил Стоянов е кръстосал нозе върху креслото и наблюдава падащия сняг. Зимната прелест е омагьосала копнеещата му душа. Векил Стоянов се унася и тъкмо в този миг влиза висок, брадат мъж — без съмнение художник.

— Дом Стоянови? — питате.

— Да — кима Векил Стоянов. — А Вие сте маestro Стойчев, ако не се лъжа.

— Не се лъжете. Но ме наричайте маestro Естойчев. Аз обичам музея „Прадо“ в Мадрид и често го посещавам. Видят ли ме, испанските поклонници казват „Маestro Естойчев е отново сред нас!“

Векил Стоянов го прегърна с поглед и рече:

— А Вие ме наричайте Естоянов. Умеете ли да портретувате по въображение, маestro Естойчев?

Художникът разпери ръце и брада — има сиха!

— Моята съпруга — започна Векил Стоянов — е нежна, изящна, модерна — кожено палто, ботуши с висок ток, шапка фантазе, чанта. Истинска дама!

Художникът въздейна и четката му се разшета из опънатото върху статива платно. Топ-топ в палиграта, цап-цап по платното.

— Моята съпруга никога не се гримира, маestro. Естествена особа е. Бих сравнял деликатността ѝ с тази на Снежанка.

— Имате пред вид Снежанка от приказката със седемте джудженца?

— О, не — усмихна съд Стоянов. — Тя е модерна дама, ала е влюбена единствено в мен.

Топ-топ-топ! Цап-цаап! Художникът витгаеше ведно със своята вълшебна четка; образът, който се оформяше върху платното, го пленяваше все повече и повече.

— На колко години е Вашата съпруга, Естоянов?

— На двадесет и една. Аз съм на петдесет и три.

— Прекрасна разлика! — възклика художникът. — Само Гьоте се е радвал на подобни успехи. Какво работи тази перла?

— Моят диамант е научен работник, маestro Естойчев. Работи върху моето дълголетие — мечтае да удължи дните ми до крайност.

Вдъхновеният творец удари още няколко наброски, доизвя тук и там и викна:

— Ето я съвършената жена!

Векил Стоянов надникна зад гърба му и падна на колене като древногръцки езичник пред лика на Атина Палада. Хвърли се да целува нозете ѝ, ала художникът го спря с вика „Боята е прясна!“

— Колко Ви дължа, маestro?

— Таблото — отвърна брадатият — е безценно. Ще го взема със себе си. То е мое!

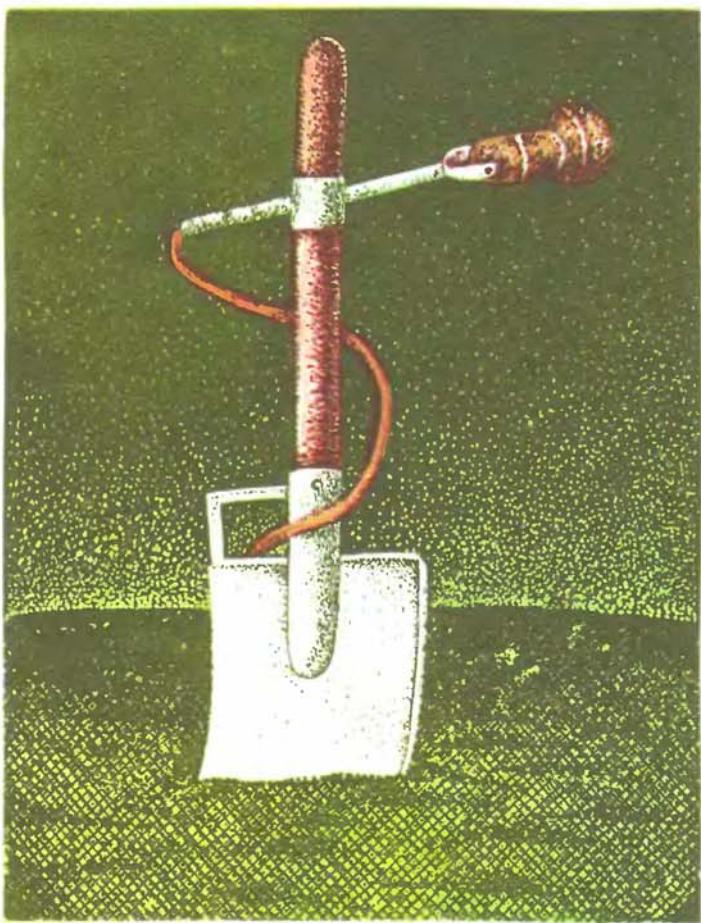
— Изключено! — хвана картина Векил Стоянов. — Вземете съпругата ми. В момента почива в Боровец.

Художникът записа адреса и изчезна като видение.

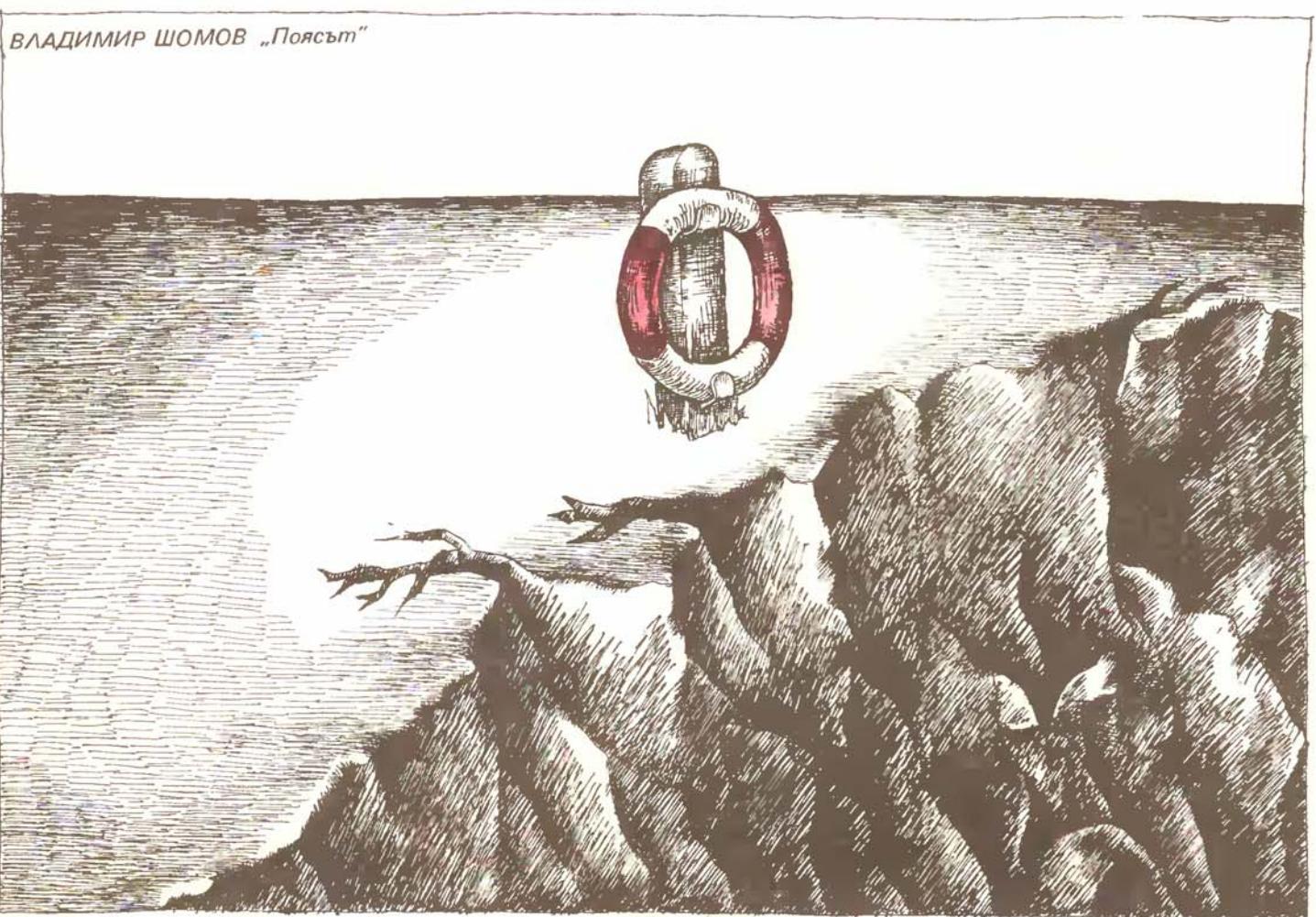
Позор, Векил, срам, крещеш един глас в унесената глава на Векил Стоянов, ала Векил знаеше, че всичко това е сън, зимна приказка. В действителност той обожаваше своята съпруга.

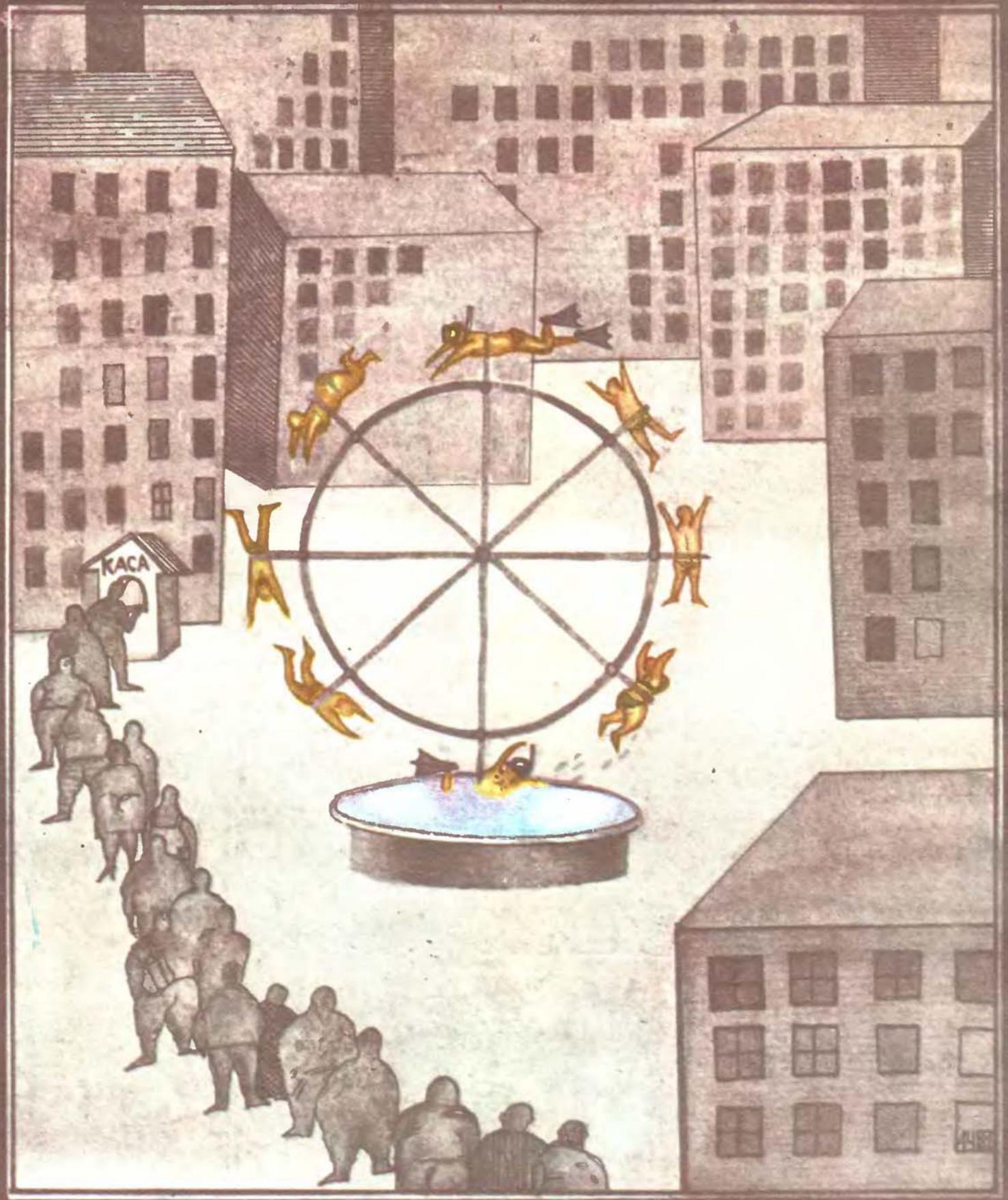
22 ЛЮБОМИР МИХАЙЛОВ ▲

АНАТОЛИ СТАНКУЛОВ ▲ „Лопата“

ВЛАДИМИР ШОМОВ „Поясът“

АЛЛА ГЕОРГИЕВА И ЧАВДАР ГЕОРГИЕВ

„Човек и град“

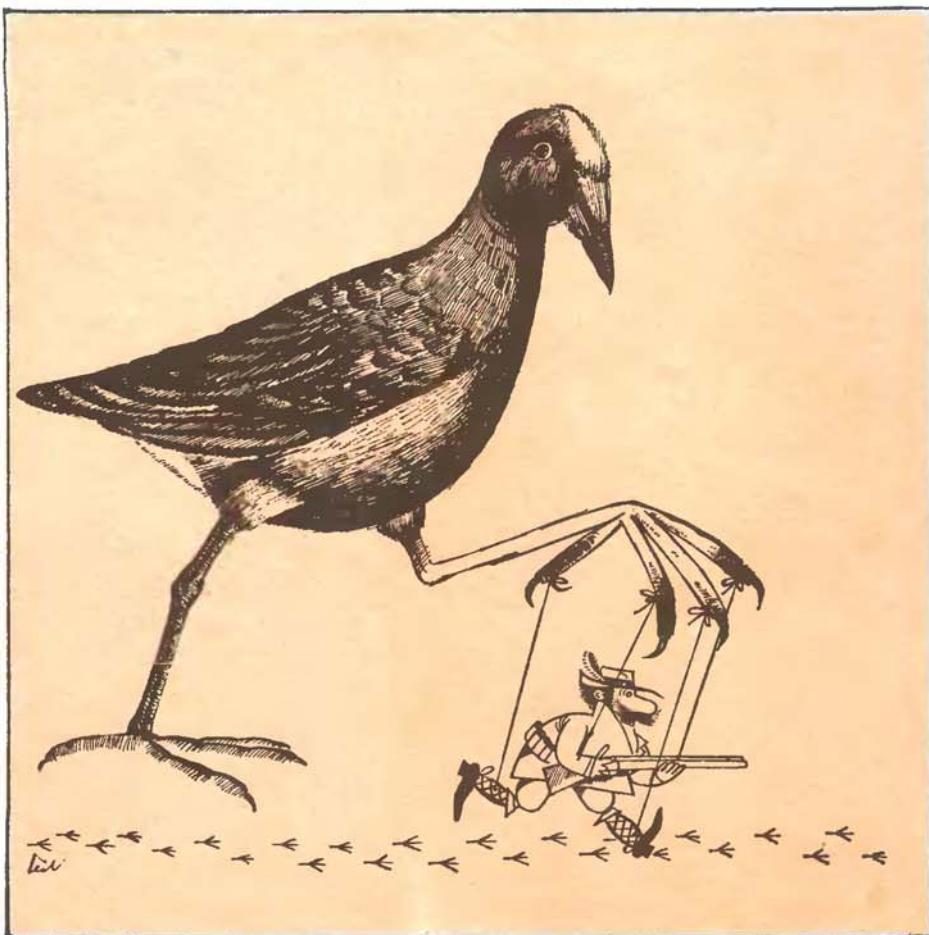

24

НИКОЛАЙ БОСИЛКОВ ▲ „Кръстоносен поход“

▼ ПАНАЙОТ ГЕЛЕВ

БОСИЛКОВ

ЧАВДАР ТЕПЕШАНОВ

ПРИТЧА

Привилегированите хули
всички привилегии. Богатият
няма нищо — той е кръгла нула!
Моралитетът — духом е с Рогатия.

аля е на думи — строг и хрисим.
Подлият си вярва, че е честен.
А лакеят — че е независим.
Пъзълото се прави на мъжествен.

Грешникът — по-благ е от Иисус.
Даже късметлият твърди, че
си е по рождение куцуз.
Всеки нагло себе си навлича

в дрехата, която му приляга.
А и преподобният, и попът
уж ръка към кръста все протяга,
ала всъщност гледа да докона

я пара, я нещо за душата.
И какво излиза най-накрая?!?
Ако се спогаждаме с лъжата,
сигурно е мястото ни в рая?!?

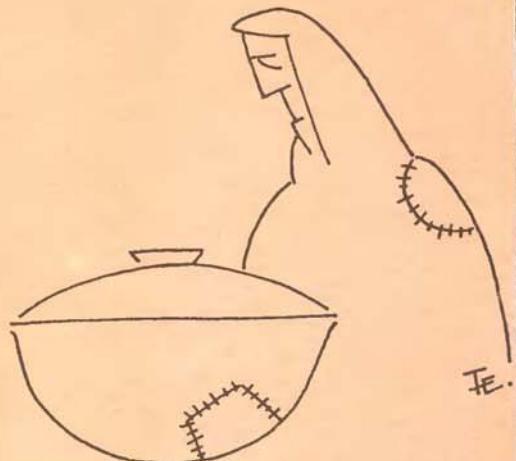
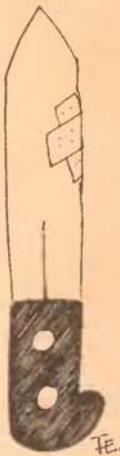
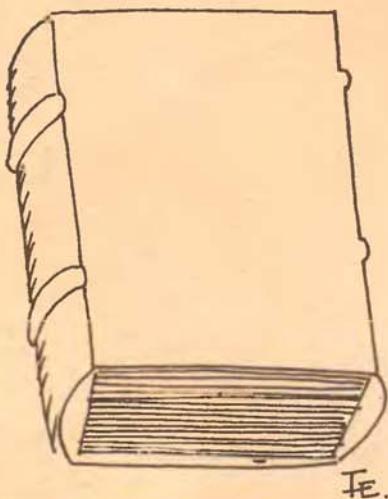
Тъй си е било от памтивека —
бог е пръв ортак със сатаната!
А тък аз — поклонник на Човека,
с тая притча търся си белята...

Ферух Доган

СПЕЦИАЛНО ЗА **КРИКАТУРА**

Преди месеци, известният турски карикатурист Ферух Доган бе наш гост. Специално за читателите на „Карикатура“ той предостави няколко от последните си сатирични рисунки.

KРЪСТЪО КРЪСТЕВ

Походженията на капитан Майкъл

Много време мина от тогава, момче, много... Младите се подиграха с мундира ми, а бичът, от който трепереха лъвовете на Абисиния и Патагония, продадох на бит-пазара, защото жена ми Кичка, като поостаря, взе да посяга. В онези години бях звероукротител в международния цирк „Триумф“ и пътувах по света под името Капитан Майкъл. Никой не знаеше, че се казвам Трифон и че съм роден в китния софийски квартал Подуене. Дори аз бях забравил... Нейсе!

Думата ни беше за жените... Много жени съм видял, моето момче! И то какви жени — видри, мангусти, бенгалски тигрици! Когато по време на представление сложех главата си в устата на най-големия лъв — Наполеон, момичетата от публиката припадаха, а сърцата на младите булки се свиваха в сладка тръпка. Защото, да знаеш, всички млади булки по земното кълбо си приличат! И когато си пъхнеш главата в устата на звяра, те се молят с ангелската си душа за тебе, но една съвсем мъничка част от тази душа тайно мечтае животното да каже „Ам“!

Иначе имах големи успехи. Пращаха ми във фургона шоколадови бонбони, напарфиюриани писъмца, а после и самите дами идваха и се опитваха да дресират Капитан Майкъл... Чужди нрави, дадечни и изостанали страни!

Момче, никъде няма такива жени като нашите! Тук, у нас, разбрах какво чудо на сътворението е жената и от тогава съм наясно и гледам да не приказвам много! Е, аз ще ти разкажа, пък ти си прави изводите...

По онова време, когато бях млад и лъвовете се галеха в ботуша ми, се случи така, че цирк „Триумф“ пристигна в България. Опънахме шатранта в оклийския град Н. Голям град, с две-три фабрики,

гимназия и много чиновници. Представленията вървеха добре, касата правеше пълни сборове и всички бяхме доволни.

Една вечер обаче на вратата на фургона се почука. Влезе елегантна позаставяваща дама и каза:

— Господине, позволете на една майка да запознае единствената си дъщеря с истински патриотичен българин, юнак, силен дух в здраво тяло!

Наприказва и други такива и дръпна за ръкава през вратата най-прелестното създание, каквото някога бях виждал! Това беше дъщеря й — Анета. Черни испански къдри, бадемови очи... А ръцете!... Ами талията... Както и да е, от следващия ден взех да им ходя на гости. Дамата беше вдовица, преподаваше уроци по пиано, а Анета само седеше на изтърбушения виенски стол и въздишаше... Трябва да кажа, че от един изстрел разстояние лице, че в къщата нямам мъж. Таванът течеше, салонният бюфет не можеше да се затваря, градината беше буренясала. И един ден сърцето ми не издържа — съблъках се гол до кръста, подредих керемидите, смазах със зехтин вратата на бюфета и с големия бел обърнах градината. Госпожица Анета ми хъвляше такива погледи, че можеш да копая чак до родното си Подуене.. От следващия ден обаче, не я видях повече. Заминала внезапно по роднини, каза старата дама и затвори вратата под носа ми.

Не знам дали ще повърваш, момче, но в този оклийски град Н. имаше твърде много вдовици с красиви дъщери. Госпожица Невена, госпожица Екатерина... Ех, какво да говорим... И аз копаех, коях, ремонтирах... Не беше лесно в онези времена да си поклонник на нежния пол! Вечерно време, на манежа, краката ми се подгъваша, не можеш да повдигна горя-

ция обръч и лъвовете ме близеха по лицето за резил пред цялата публика.

Всичко отиваше по дяволите, когато се появи госпожица Светла. По онова време това име почти не се срещаше, а за мен то наистина беше светъл лъч в мрака. Русокоса като ангел, нежна като хризантема!.. Влюбих се светковично, но това беше истинска любов. Никакво прекопаване на градини и катерене по покриви. Вечер, като знаех, че моята любима е сред публиката, сякаш добивах крила. Скачах през огнения обръч след лъвовете, гълтах сабята си и вадех от задния си джоб зайци.

Това беше романтична любов, моето момче! Разхождахме се по централната улица, пиехме кафе и ядяхме пасти в сладкарница „Пчела“. Понякога държах ръката на госпожица Светла. Веднъж, когато я изпращах, си позволих да я целуна и тя три дни не ми говори... А след седмица се омъжи за един богат джамбазин, по-стар от мене с четвърт век. Разби сърцето ми и дори едно писмо не ми написа. Отчаях се, исках да умра и се обесих в клетката на лъвовете, та след това те да ме излапат и следа да не остане от Капитан Майкъл. Обаче Наполеон прехапал въжето и ми удари такъв шамар с лапата си, че веднага се върнах от онзи свят и оживях. На другия ден цирк „Триумф“ отново тръгна по света.

И странно, моето момче, толкова години минаха от тогава, а при спомена за госпожиците от град Н. гърлото ми пресъхва, свива се и пак ги виждам, като наяве!... Ето такова нещо са жените, момче!

А може би, ние мъжете, нещо не разбираме?...

Никой не знае...

ОТМЪЩЕНИЕ

Тръгнахме с моя бивш учител Мъжкудански и милата му съпруга Венера за бели череши в село Конево, Кюстендилско. Бившият ми учител току-що бе получил шофьорска книжка и вече се бореше с волана като с мечка стръвница. А аз седях на задната седалка, стараех се да не го смущавам, че следях и пътя. Само по друсането в дупките разбирах колко е лош. Изглежда, когато сме пътници, по-добре разбирам какъв е пътят. Той се потеше, а жена му току му подсказваше: „Милчо, кола! Милчо, внимай! Милчо, завой! Милчо, дай път! Милчо, спирачки...“ На него му додея да слуша наставленията и даде аз да карам, седна до мене, а нея отпрати на задната седалка, та дано бъде по-сдържана. Но жена му, като ме гледаше такъв зелен, и на мене ми нямаше доверие.

Виждах я отвреме-навреме в огледалото на предното стъкло, опулила очи в пътя, и чувах да писка на вски завой, при всяка насрещна кола, при вски сигнал да задминава. Да задминават мене — не позволявах.

И така карам аз уверено, защото се познавам с волана от отдавна, кажи-речи от дете, а тя не ми вярва, но ѝ е неудобно да ми командува като на мъжа си и започва със заобикалки:

— На едни мои познати сина, не вярвам да е по-млад от тебе, ама си въобразил, че е отличен шофьор, караше все със сто и повече километра и катастрофира с новата им волга. Направил я на мекица, та от волгата вече кола не става, но и от него надали ще стане човек. А пък снощи по телевизията показаха цял автобус. Шофьор първи клас, стар специалист — обърнал го при остьр завой. По пътищата...

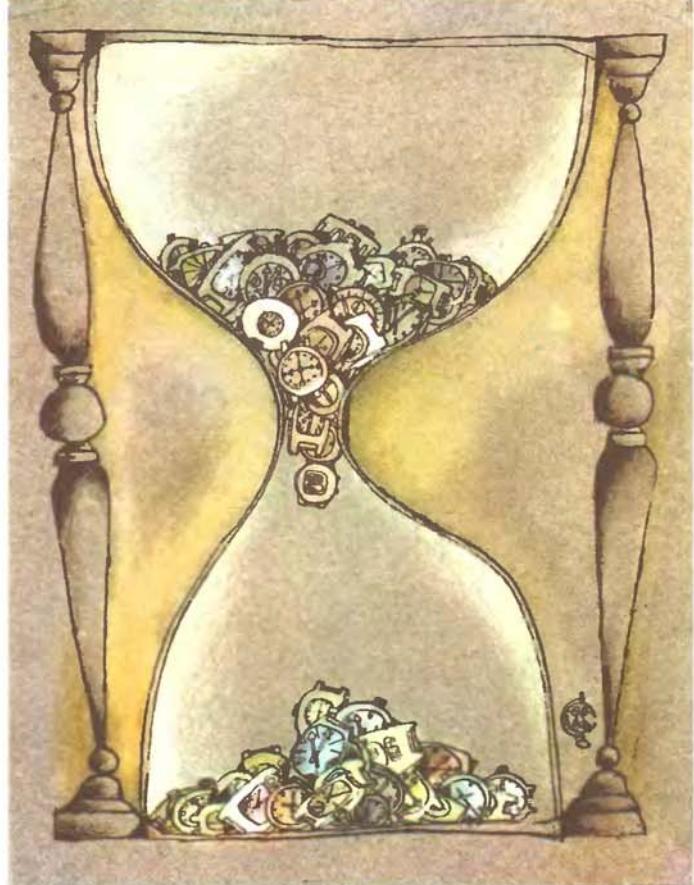
Редеше ги Мъжкуданска едно след друго, а аз най не обичам, когато съм на волана да слушам за катастрофи и произшествия. Стигат ми табелите с винени чаши и преобрънати коли, със сърцераздицателните апели на децата: „Татко, върни се, чакаме те“ и други подобни, но отгоре на всичко и тя ми пее. Никаква радост от пътешествията не мога да изпитам с такива пасажери. И няма начин да ѝ запуша устата, пък и не умея да съм груб, затова в първия град спирал до една будка и ѝ купувам дъвка — нека, щом не може без да си тропа ченето, да дъвче — дано зъбите ѝ залепнат, дано... Големи надежди възлагам на тази моя идея, но госпожата взе дъвката и я пусна в чантата си.

— Ще я дам на дъщеря си. Тя много я обича точно тази, менетовата.

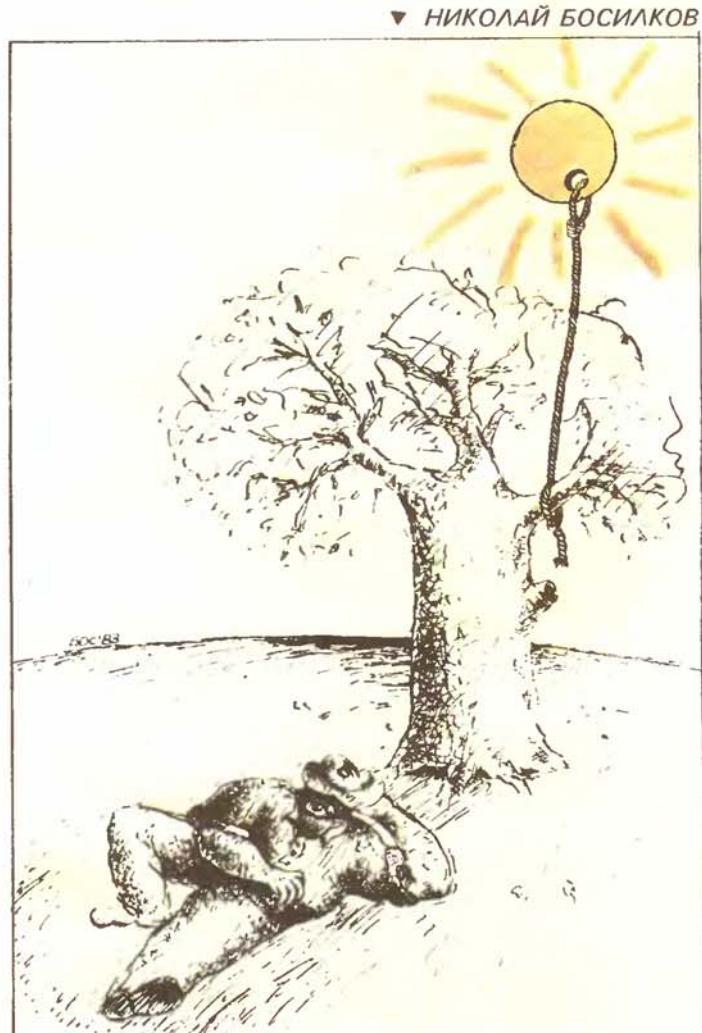
- А каква не обича?
- Всичките ги харесва.
- Ясно е, си мисля. С дъвката нищо няма да излезе.
- Колко годишна е дъщеря Ви? — питам.
- Шестнайсет.
- Шестнайсет — повтарям замислено аз — опасна възраст!
- Спирал за миг разговора и госпожата веднага започна:
- На един мой познат дъщерята взела колата на баща си...
- И добре ли я пазите? — пресичам новата вълна от разказа за автомобилни аварии.
- Нашата колата не смеє да пипне. Баща ѝ не оставя никога ключа.
- Не от колата — казвам — добре ли я пазите от други неща.
- Защо! — учуди се тя.
- Защото са се навъдили едини...
- Какви са се навъдили? — ококорва се тя.
- Ами такива... — заеквам, защото още не съм решил с какво да я застраша. Майките на дъщерите най-много се боят от обществено оскаляване, от изнасиливане.
- Една банда причакали едно момиче в градинката близо до вас.

- Нашата се прибира навреме, не минава през никаква градина, нали живее в центъра, денонощно има движение.
- Ами от някой двор може да изскочи някой, да я завлече...
- А пък напоследък се е появил един, ръга с отверка в гърба.
- Него нали го хванаха.
- Този е нов, носи две отверки.
- Милчо, нали ще се върнем бързо — казва тя.
- Ще се върнем, мила, но с такова бавно каране...
- Е, нека Андрей да натисне повече газта. Осемдесет километра не са толкова страшна скорост.
- Наистина не са — казвам аз и натискам газта.

Венера Мъжкуданска се свива в ъгъла на задната седалка и пред опасностите, които грозят още малолетната ѝ дъщеря, повече не си отвори устата.

▲ СТОЯН ДУКОВ

▼ НИКОЛАЙ БОСИЛКОВ

ТОДОР НЕЙКОВ

Мистика

На едно производствено събрание решихме да направим слон от муха, та всички да разберат, че и нашата лаборатория се работи, че и ние милем за научния прогрес.

Доста трудности срещахме при осигуряването на подходяща муха, но след това работата потръгна. Не мина много време и слонът се изправи сред лабораторията — истински слон, с огромни бивни и немирен хобот.

Повикахме фотограф и си направихме снимка за спомен — колективна и индивидуални. След това отидохме да отпразнуваме събитието.

На другия ден ни посетиха представителите на печата, радиото и телевизията. С първите се оправихме лесно — разказахме им за творческите си мъки и планове, за незабележимия, деличен геройзъм, с който сме постигнали успеха, и те си тръгнаха. Но за представителите на телевизията ни стана направо тъжно, защото нашият слон се оказа изключително неспокоен, нахален и досаден. Вместо да застане мирно в кадър, той показваше задните си части на операторите, плашише осветителите и непрекъснато простираще хобот към една приятна асистент-режисьорка. Държеше се така хулигански, че се засрамихме от хората. Сигурно са си казали за нас — успели да направят слон, а не го възпитали!

Слонът се въртя няколко дни из лабораторията, направи какви ли не безобразия и изведнъж изчезна. Не ни беше жал за него, докато се зарадвахме, че няма вече да ни чупи епруветките и да си навира хобота там, където няма работа, но ни смути фактът, че е изчезнал от заключено помещение. Търсихме го дълго — под и в бюрата, зад саксийте, между книгите в библиотеката... Безуспешно. Жива душа нямаше в лабораторията освен нас, само една муха пърхаше, залепнала на мухоловката.

Мистика...

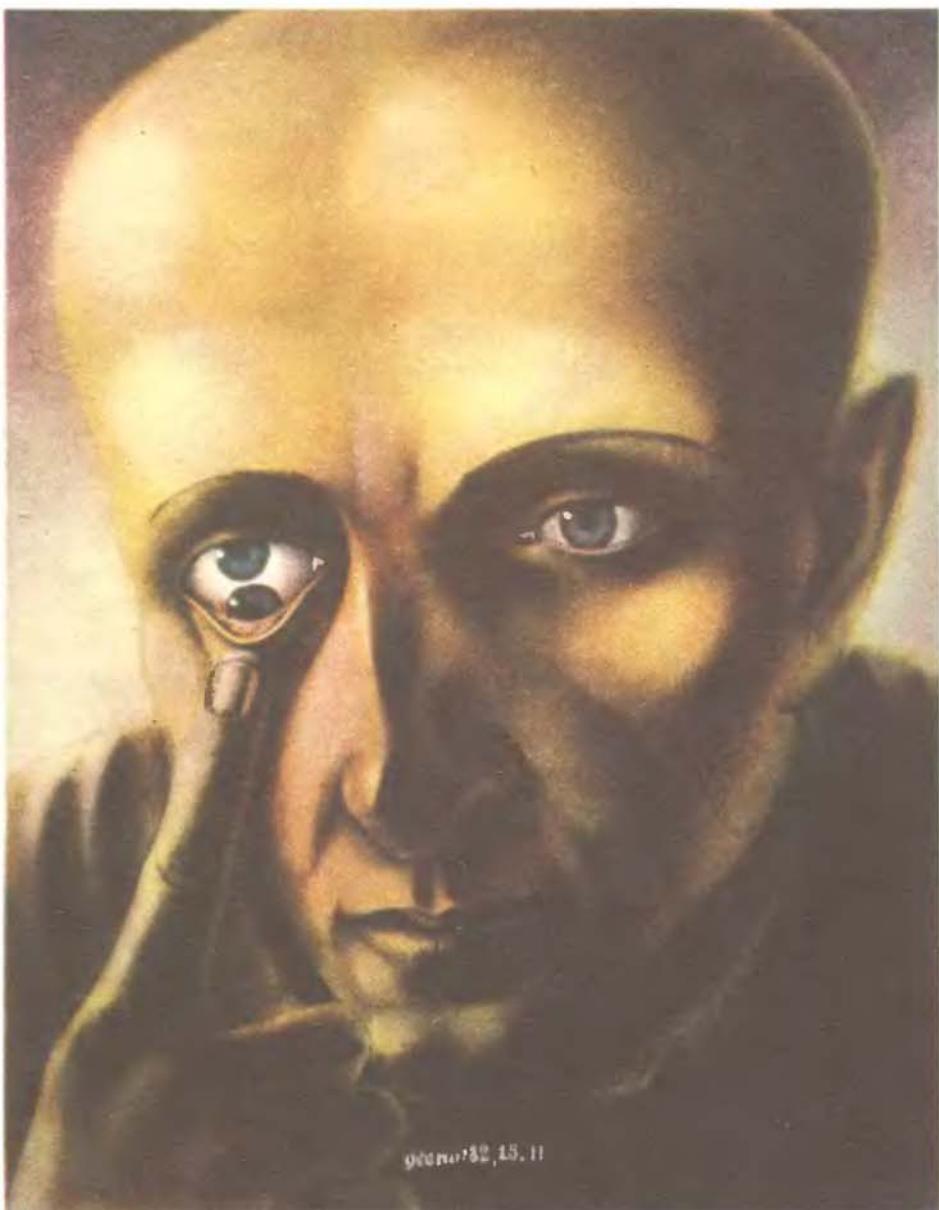

Фото: А. Г. И.

▲ СТЕФАН ДЕСПОДОВ

КИРИЛ ГОНЧЕВ

* * *

Боже мой, колко мъртви приятели,
живиете — врагове...
Как да живея оттук напатък —
каквото хвата, троши се на две...

Захващам песен, на гняв избива,
с жена замръвам, осъмвам с вълк.
Изписвам дума, а тя — горчива,
потеглям с дари, пристигам с дълг.

И тъй — ти казвам — ще легна с
камък
току пред прага на някой враг:
дано осъмнем зад прага двама
наместо с чashi — в ръцете с мак.

Тогаз ще почна да съединявам
гнева си е песен, жената — с вълк.
И със сироп от татул и слава
ще връщам своя напрупан дълг.

МОРЕ

...Морето гледай впрочем от средата —
не от камарите със затъсякла път,
където деформирани телата
очакват здравословна тиха смърт.

Но в дълбините, брате мой, греби водата —
не в залива — далеко нейде, там
зад синята черта замесва Свободата
невидим образ твой със образ на Балкан.

Или обратно — в тебе те се смесват:
вода и сула, връх и ураган.
Черта измамна с пропasti отвесни,
в които ти — самотникът — си взрян.

Останалото май е градска песен. Плясък
със някому опротивяла път...
И с — боже мой, какъв противен — крясък
на гласузи, които те кълват.

МИХАИЛ ТОПАЛОВ

Ахилова работа

Това стана в древна Елада.

Ахил Бързоноги се стягаше за война, когато пристигнаха грима старци при него.

— Къде, Ахилчо? — попитаха те.
— Знае се къде. За Троя.
— Че какво ще правиш там?
— Какво може да прави един мъж. Ще воювам, ще се бия.

— За какво?
— Чудни хора сът вие. Не знаете ли за какво. За хубавата Елена. Дойде Парис, задигна я и сега ние отиваме да я вземем...

— Чуден човек си ти, Ахилчо — заговори първият старец
— Една жена, като реши да бяга от мъжа си, ще намери сто повода и сто причини. Ще замине с него, ако би ще и сто Менелая и сто Ахила да я пазят. Това си е нейна, женска работа. А твоята работа като мъж е да печелиш пари и да гледаш семейството си. Ето на, и Омир ще ти каже същото...
Затова зарежи тази война и ела при нас, за да те позлатим...

— Мене?
— Тебе, ами кого.
— И какво ще правя при вас?
— Това, което ще правиш и на война — ще тичаш...
— Леле. Зевсе... И за това тичане вие ще ме позлатите?
— Разбира се. Ще те возим бесплатно навред по света,
ще те ласкаем, ще те венчхвалим. Дори и интервюта ще даваме за тебе.

— За мене???

— Колко пъти искаш да ти казваме, че за тебе... Ще имаш пари, почести, слава, апартаменти, колесници. Най-хубавите жени на древна Елада ще бъдат твои.

— За бога. Кажете къде е тази работа? Какво ще правя аз?

— Нищо... Ще тичаш по терена, ще увличаш играчите,
ще вкарваш голове. Това е всичко. Викаме те в нашия футболен отбор, Ахиле.

— Не зная правилата на играта.
— И други не ги знаят, но се мотаят на терена. Ще ги научиш. Важното е да тичаш... Да гониш топката. Да увличаш играчите...
— Защо, те без пари ли играят, та аз да ги увличам?
— Не, не. Какво говориш, Ахиле. Без пари, кой тича днес
без пари. Плащаме им и на тях.

— А може би нямат, както казахте, апартаменти, колесници или не се говори за тях?

— Бога ми, Ахиле. Ядосваши ме — викна първият старец възмутен — Ти от Олимп ли слизаш, та не знаеш какво става на терените по света. Не платиш ли добре — не дават игра. Платиш ли им — пак не дават. И ние решихме да подменим тези играчи и да намерим нови, млади, свежи сили като тебе... Те да ги заместят. Те да заиграят.

— Мерси... — викна Ахил — Искате да се изложа. Да ме критикуват после.

— Бъди спокоен. Никой играч до сега не е умрял от критика.

— Ще ме порицаят...
— Никой не е умрял от порицание, нито от наказание.
Ела, бре момче. Ела да оправим този пуст, наши елински отбор.

— Аха... Разбирам. Искате онези там да ми счупят краката на игрището и да остана за цял живот инвалид...

— Бъди спокоен. Ще те излекуваме и ще ти отпуснем пенсия. А може и треньор да те направим. Твоето не се губи, ела... Тука при всички случаи ще останеш жив, здрав и богат, а на Троя Парис ще ти свети олиото, пардон маслото... Знаеш какво предрича Пития от Делфи...

Но Ахил не ги послуша и замина на война... Замина и загина.

Като чуха това, старците поклатиха глави и си казаха:

— Те това е. Глупаво момче излезе Ахил. Не си знае интереса. И заминаха да търсят нови играчи...

ЖИВКО ТАБАКОВ ▲

26 ВЛАДИМИР ШОМОВ ▼

Електронният оракул

Инженер Боев застава пред огледалото, вглежда се и се изпъльва с доволство: лицето му е свежо, ризата — ослепително бяла, възлът на връзката — безупречен, а сълнчевите зайчета, които шалят наоколо, подсказват, че денят ще бъде прекрасен. Той взема чантата, поема обичайния път към Института.

Боев стига булеварда и решава да не пътува с автобус, заседанието е насрочено за 9,30, има време да мине през пешеходната зона и изpie чашка кафе. Изведнък той спира пред една витрина и чете: „Ново! Ново! Тук е открито Бюро за прогнозиране на бъдещето. Електронният оракул е на Ваше разположение.“

Машинично, може да се каже — против волята си, Боев прекрачва прага на Бюрото. Посреща го служителка, облечена в небесно-син костюм, с извезана монограма „Е. О“. Тя обяснява, че оракулът отговаря на всички питания за бъдещето, естествено като спазва абсолютна дискретност.

Боев плаща таксата и влиза в стая без прозорци, в която светлина прониква от дълбочината на стените, създавайки приятен полумрак. Сяда в кожено кресло и различава оракула, наподобяващ робот с огромна ovalна глава — еcran и едно изпъкнало око — високоворогител.

— Какво бихте желали да научите? — прозвучава поверителен, но и металически, в известна степен, глас.

— Интересува ме разvoят на днешното заседание на експертния съвет, на което ще се реши съдбата на мое открытие — казва мъжът с недоверчива нотка в гласа.

В същия миг екранът светва. Боев започва да следи бъдещото заседание, вижда себе си, колегите от съвета, насядат край маса, покрита с плюш. Съмненията му се изпаряват окончателно, когато председателят дава думата за доклад на Кръстев и той, в характерния си стил, излага научните и технически достойнства на открытието. После става Куцарова, изтъква, че колегата им е покорил връх в науката, че широкият периметър на практическото приложение...

„Добре са си научили урока“ — минава през ума на Боев.

Третият изказващ се е Христофоров. Той оспорва заключенията на говорилите преди него, посочва, че сроковете за експериментиране са били съкратени, че доводите им не се базират на конкретни величини.

„Мръсник! — мисли си Боев. — Гласовете стават два към един, сега остава да видя, каква позиция ще заеме председателят... Сладкият! Компетенцията му стига дотолкова, колкото да се присъедини към мнението на большинството...“

На екрана Боев от бъдните часове приема поздравления от колегите си, а Боев, който сели пред електронния оракул, се интересува:

— Как ще се развият нешата на службното поприще?

Вместо отговор на екрана почват да се редят кадър след кадър. Боев получава диплома и отличие... Заместник-директорът Боев говори на пресконференция... Той отива на прием... Той ръководи експертния съвет... Боев в лимузина... Директорът Боев дава прием, до него стои красива руса жена... Пак той дава нарежданя, той подписва заповеди... Боев на симпозиум зад граница, запознава чуждестранни колеги с русата жена...

— Коя ще е тази хубавица? — тихо прошепва Боев, оракулът тутакси пояснява:

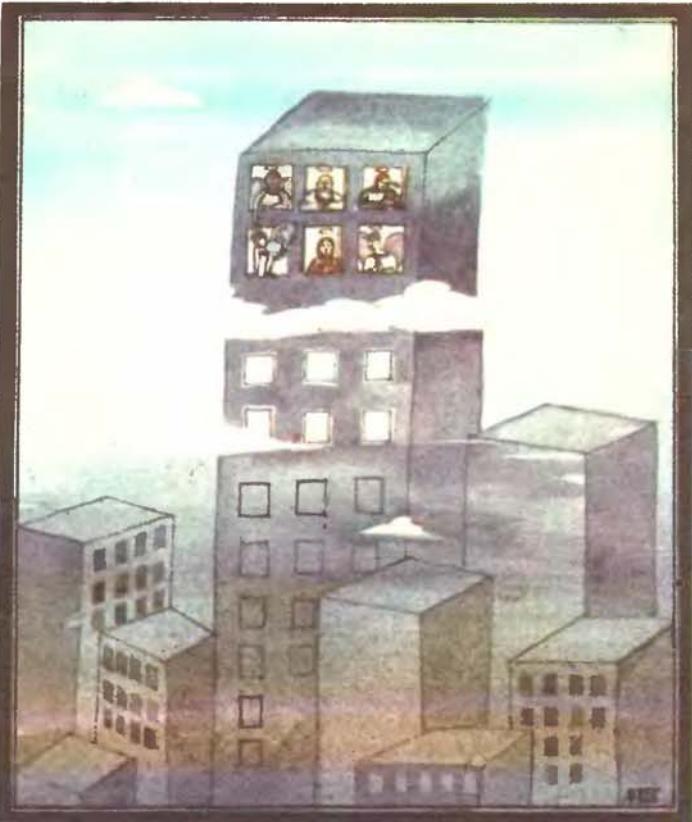
— Интересувахте се за напредък в кариерата, младата руса жена попада неволно в кадрите, в същност това е втората Ви съпруга. Да Ви покажа ли развода, децата Ви?

— Не, не! Предпочитам да довършим започнатото — нали разбирате, като човек, посветил живота си на едно дело...

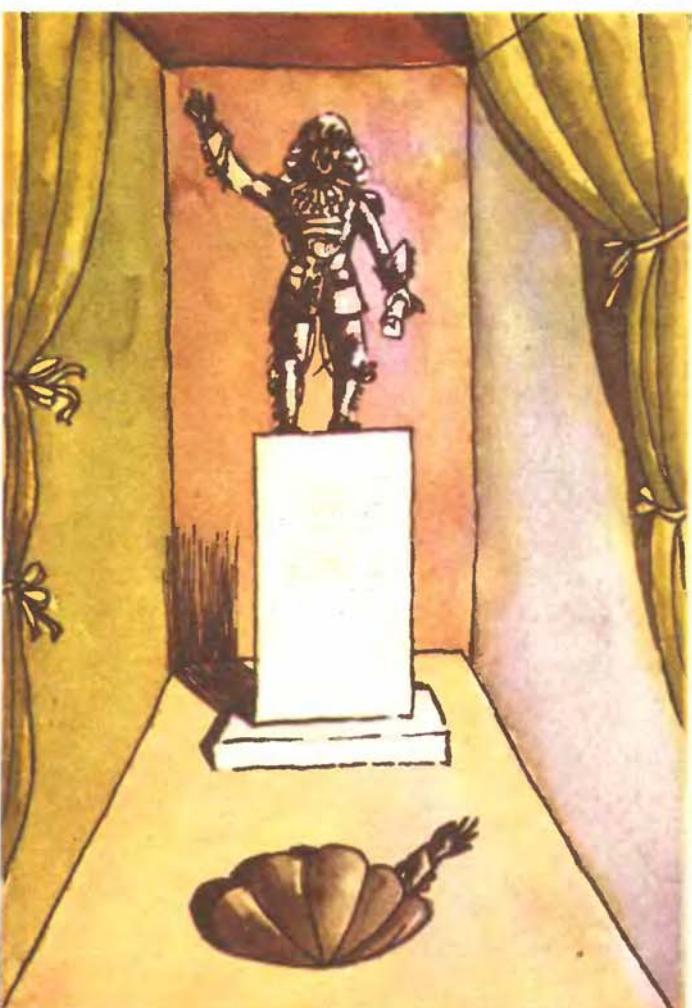
На екрана оживяват нови кадри. Излегнал се в креслото Боев ги следи с удоволствие. Но внезапно лицето му помръква — появяват се образите на двама мъже, които очакват на вратата на кабинета му таблица „Контролна проверка“. После се вижда как той трескаво води телефонни разговори, как тръшка слушалката, как влиза в адвокатската кантора...

Боев изскуча навън, поема си въздух. Сърцето му почва да бие в нормален ритъм, той се успокоява. Поглежда часовника си, хуква назад, към булеварда. Спира едно такси, извика на шофьора:

— Улица Борова, Института. И моля Ви, по-бързо — закъснявам за важно заседание!

АЛЛА ГЕОРГИЕВА и ЧАВДАР ГЕОРГИЕВ ▲ „Човек и град“

РАДОСЛАВ Р. МАРИНОВ ▲

От векове
сред хубави
и лоши дни
в парка растеше
дърво.
Најзначиха му
пазач.
За хубавите
и лоши дни
дървото
трябваше
да бъде
благодарно
на своя пазач
изсъхна.

и на колекциони
комбинат „Печат“ „Поезия“
своето име и името си
ва във всички български тите.
огромният неществът
те им носи името
на главини и слабосъ-
дер Никола Вапцаров пише във вълнения,
ат не дишат и не говорят. Неподправено
съвременният бедо-често на строител
шаровска градина за трудностите
естно на броили грудовия ентузиазъм
онези тревожни дни. Всичко на девис
и, конто са чудни, но с познаването на
на изкуството на майсторствоване.
ладите творби на възможността на поет
еквидневие, да са искри-
и решимости да са истини, да
въчалив гематитът на пота и не-
речски стъклените изображения работи
и заживяват във възможността на строителите
лото например, жещи, обикновени
зите хора. Едно от тяхок през 1944 г.
— съдържанието на архитектурни работи
след две години но нализа в со-
турните съдържания на Младите
горите български строители на прес-
и искрена време за г-

**МЕГА-КРАСИВАТА
ХЕМА ГОРЧИЧАТА
ИСТИНА
ВЧЕРА ИЗВИРИК
ТОМАТА
НЕСЕ-ИСТИНАТА
БЪЛГАРСКА
БЕЧЕ-НЕЕ-КРАСИВА**

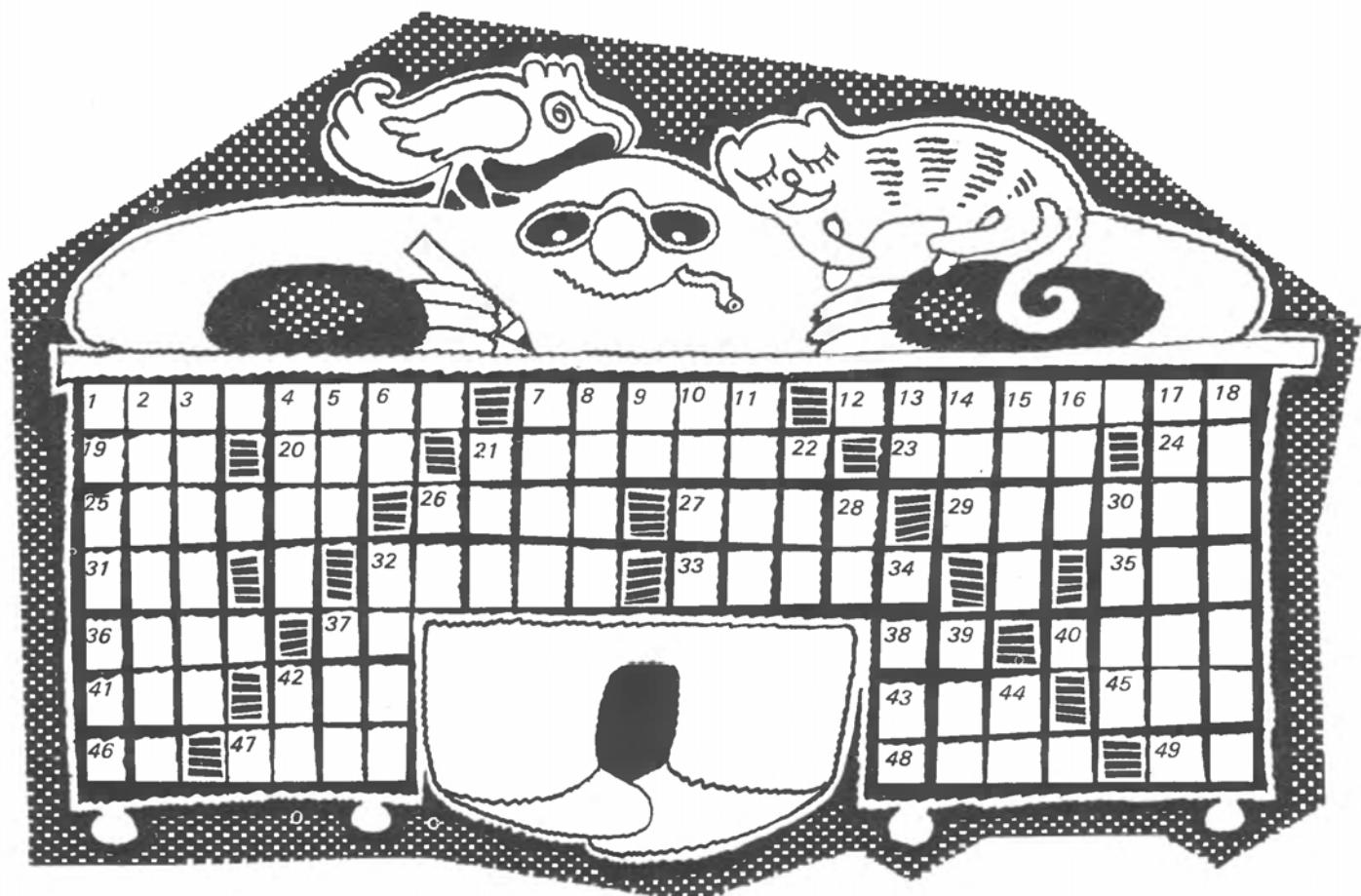
ВЛАДИМИР ВИСОЦКИ МОЯТ ХАМЛЕТ

Във стих ще кажа малко, че прозрач
за всичко пълномощия аз имам...
Заченат съм законъ — в пот и грях,
сред нервите на първа нощна драма.
не ми известно: който е растял,
че все по-твърд, все по-суров е ставал.
Спокойно се пригответах аз за крал,
държах се като принц с наследно право.
Аз знаех ще се слуша моите реч
не тубех и не бях с престъпъ уронен,
другари по учлище и меч
ми служеха като бащите им — на трона.
Не мислех над словесния си дар,
и брызловех — вляваха ми неми,
тъй както вляваша бандя в главата,
сечата на родитеши големи.
Ний плащахме пазачите сред нощ,
векът от нас бе сякаш в едра шарка.
На кожух спях, ядях мясо от нож,
със стреме злия кон измъчвах чарски.
Аз знаех — ще ми кажат инакъ ден:
„Царувай!“ — бях белзан от съдбата.
Сред сбрънте стоях опънат,
търпях насилието книжно на словата.
Усмивка — само с устни, а взор лют,
ако е той и таен, и злосторен,

таях умело, учен тъй от шут.
Той мъртъв е. — Ами! Горкичът Йорик!
Отказах се и аз да съм страна
в предимства слава, пликва подсъдена.
За мъртвия ми паж ми домъчия —
препускът край филизите зелени...
Аз познавах ловния азарт,
намразих хрътките, които тачех,
и гонех коня си от дивечата назад.
ишибах с бич ловджии и викачи.
Игрите ни — аз виждах — с всеки ден
превръщаха се вече във безчинства.
И търсех, край реката притисен,
измивах се от дневното си свинство.
Прозирах: оглупил в живота лек,
изпуснал бях домашните интриги.
Векъм и хората във този век
аз не харесах. И потънах в книги.
Умът ми — жаден паяк — опозна
движение, покой и бе с преостава,
че знанието всъщност е злата,
когато всичко се опроверга.
Летински дружбъ времето отне.
Бе наиката на Ариадна схема.
Въпросът ми — да бъдеш или не —
за мен неразрешима бе дилема.

В море с беди от векове наред
ний млямам стреш — просът във сънто,
отчаянки фантомник отмест
от зъл въпрос, със яснота прикрита.
Зов на преди дочуз през отгас сънта,
се отзовах, в съмнение се мятах:
към кръз ме теглят мислите-товар,
към гръб влязах ми на пътната крилата.
Нъв слада сплав споен от дните бях,
застинала едва — тя се размаза.
И като всички, като тях аз кръз пролях
и не можех — от мъст не се отказах.
Бе мой провал подемът пред смъртта.
Офелия! Не, тленност не приемам!
Но чрез убийство равен съм в пръстта
със онзи, с който легнах в дам подземен.
Аз Хамлет съм! Насилие презрят,
не щях да зная датската корона,
но според тях убих, за да съм крал,
съперника размазах задад трона.
В пробляск гентален — гърч болив,
във разходкето смърт прозира косо.
Поставяме все отговор мъглив
и вечно не намирате въпроса.

От руски: ТАТЯНА Т. ГЕОРГИЕВА

ХУМОРИСТИЧНА ГЛАВОБЛЪСКАНИЦА

В ОД О Р А В Н О: 1. Лице с най-високо юрархично положение сред група лица и понятия с по-малки способност и познания от тях. 7. Черно на бяло за почистване на едни през лялото и за летуване на други през зимата. 12. Хигиенна аптомаска, лесно податлива на присвояване. 19. Телефонно-сервизторски по-вид без особено последствие. 20. Вид изчезнал вече коняк. 21. Напоени с масло и съхранявани в металически кутийки мини-канцеларски възглавнички. 23. Колектив за игра на карти. 24. Две вечно взаимствувачи се съгласни. 25. Нашумял дървесинен продукт. 26. Коклю саморасло. 27. Първична шапка. 29. Кулинарно мазило. 31. Битово яке. 32. Южен плод, който се внася да узрее у нас, като за целта се разпространва зелен. 33. Предварително възнаграждане за положен труд, кое то се получава след извършването му. 35. Пропрапрапрапра-пражени. 36. Животинска длана. 37. Първата частичка от името на европейска авиационна компания. 38. Инициалите от името и презимето на наша поетеса. 40. Всичко! (но, ако общате на немски, че на български не става! Данке шоун!) 41. Умалено женско име. (И тук не се получи бог знае какъв хумор, но със жени и женски имена си е за преопочитане да не се правят шеги.) 42. Името на особено помнеца се носи на тапета на „Златния Орфей“. 43. Стара отлежала мярка. 45. Инициалите на Енергийно термален тръст. 46. Инициалите от името и презимето на народен артист със шансък юлони. 47. Долен крайник с ефективно издигащо значение за женските инцивиши и спасително блягащо за мъжките таливи. 48. Семейна битова необходимост, неизвадимо от това, дали е със или без пенсия. 49. Женско възклицание.

О Т В Е С Н О: 1. Женско определение за агресишен мъж. 2. Щам в Щатите. 3. Крачки одеяни. 4. Модерно и културно наазвание на „невежата“ и „босия“. 5. Поетичното местопомещение на жената. 6. Гласна и съгласни която ще останат, ако от кожен нанос (с три бука) изтривам първата. 7. Металически долап със скрито заключване. 8. Банално женско възклицание (тур.). 9. Съ-

едни съгласни, но в обратен ред на този, който заемат официално в азбука-та и за кое то предварително им се извиняваме, за да не се стига до опровержения. 10. Колезнен съединител. 11. Мъжко презиме. 13. Началните бука от името и презимето на бивши сърцат играч на „Славия“, сега играч на „Спортивън“ – Лисабон. 14. Дървен врат на някои дърводелски и земеделски сечива. 15. Изкуствена земна яма. 16. Инициалите на Амбициозно естетичния съюз. 17. Невърно устно или писмено твърдение, за кое то някога са се писали арии, а днес се проверява най-целено, преби да се впише гори и в най-обикновено досие. 18. Сценични хора на изкуството, някои от които не са заслужили и народни. 21. Музикален шум. 22. Хороводен възглас. 26. Френска бука. 28. Так френска бука. (Далеч сме от мисътта да се изтъкваме като говорящи перфектно френски, а просто така...а пропо!) 30. Неврстно говедо. 32. Единствената за онна въръзка, която може да се постигне и без въръзки. 34. Индишив, който прави всичко, само защото и някои го правят. 37. Тънка и стройна изголистина фиганка. 39. Криво дълчено възило. 42. Внушителна земна мярка. 44. Инициалите на портретния паток на Пижо и Пенго, чийто дом сега е приютил редакцията на любимото Ви списание „Карикатура“.

Това е! Шо се касае до запитването на любителя на хумористични главоблъсказници и сериозни кръстословици Кирчо С. Клинчаров – дали за разрешаването на главоблъсказници и кръстословици се полага допълнително възнаграждение за опасен труп, отговаряме му, че не се полага, тъй като от проверката, която направихме, се установи, че никаква опасност не застрашава решаването на пomenнатите главоблъсказници и кръстословици в кое то и га е наше учреждение, преприятие или Ведомство поради ефикасните мерки, с които се обезопасява то посредством маскировка, симулация на извършване делова работа и други защитни средства и манипулации. Ха, насладка!...

060

ЦЕНА 1,50 лв.

Карикатура ➤ 4'83

20592